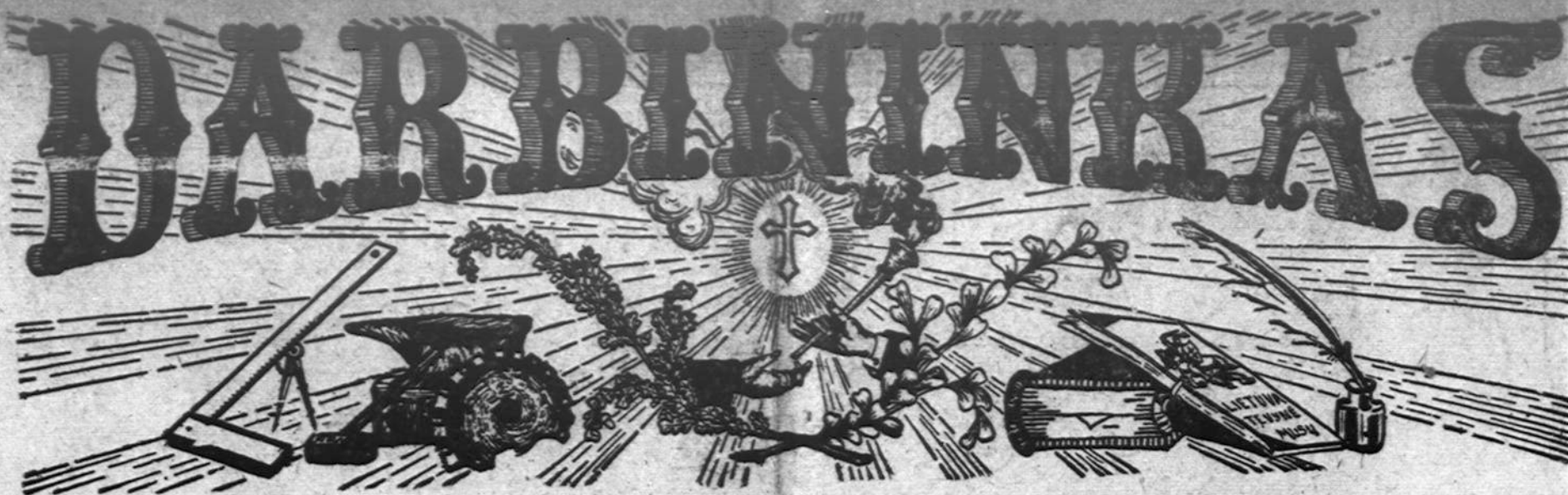
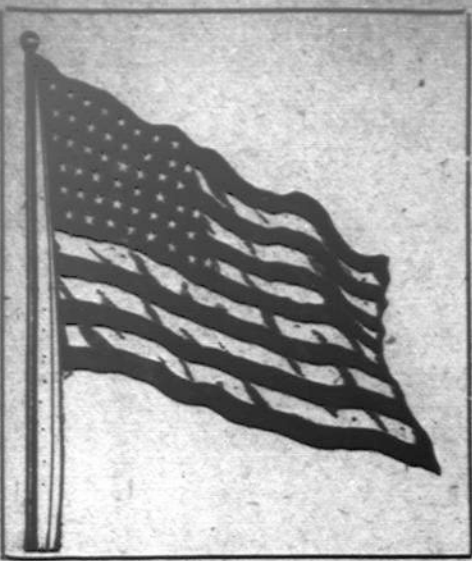

Kaip protas, taip ir patyrimas neleidžia mums tikėti, kad tautos dora buvotų ten, kur tikybiniai principai atmetti.

— Washington.

SIS NUMERIS

5c.

VOL. II Metai II.

Tel. 620 So. Boston.

Organas Am. Lietuvių Rymo-katalikų šv. Juozapo Darbininkų Sąjungos.

Tel. 620 So. Boston.

329

"Entered as second-class matter September 22 1915 at the post office at Boston, Mass., under the Act of March 3, 1879."

242 W. BROADWAY, SO. BOSTON, MASS. GRUODŽIO

20, 1917.

Linksmų Kalėdų visiems.

Betliejus-Trys Karaliai.

Slinko amžiai ties žmonijos skliautais jų kartų kartos išnyko, Izaus gi balso jie nesusistabė žmonijoje. Atbalsai Jojo pranašybių nuolat gyvi. Jų aidai tyliai virpina skaisčia širdį Šv. Panelės.

Žmonija laukia žadėtojo Mesijaus. Jos sielos ieškiniai, užsipliekę dieviškąja viltimi, susitelkę asmenyse Trijų Karalių iš Rytų. Žyniai buvo tai šauniausieji Rytuose žmonės. Jie buvo išminčiai ir auksas, smilkylai ir mirra, karaliais vadinos, nes Rytuose vieni išminčiai likdavo karaliais. Žiloje praityje vien tikras mokslas valdė valdymą. Jų lazda ir jų karūna puošėsi. Rytų išminčius sukėlė žvaigždę, nes jie žvaigždžių žinovais buvo. Patirtas tai daiktas, kad Dievo rinktieji būna šaukiami prisitaikant prie jų būdo ir privatumų. Kiekvienas apsišiekimas, kiekvienas regėjimas, kiekvienas Dievo žodis vidų kilęs ar iš viršaus atėjęs, riskiausiai išsipildo tenai, kur jį geriau girdi ir aiškiau mato. Del to Rytų karaliai, karaliai žyniai, kuriems aiškios buvo senovės padavos, Karaliai dangaus žvaigždžių tyrinėtojai, kurie geriau už kitus suprato slaptingą amžių padavimą, kad "kilis žvaigždė," tie nužūrėtieji Trys Karaliai, — visi sykiu paimti — virtę atstovais visos žmonijos lemtos dalies, tapo pašaukti į Betliejų garbingu būdu, jų didybei tinkamu. Juos pašaukė žvaigždė!

Melkioras — atstovas Sėmo rasės, Gasperas atstovauja Kamovo veislę, o Baltazaras Jafeto kartų atstovas.

Čia Kamas susimylėjimą gavo. Jojo ainiams duota išvysti veidą ir malda permaldauti Tą, Kurį žvaigždė apreiškė.

"Štai moteriškė Kananietė šaukė sakydama Jam: Susimilk ant manęs, Viešpatie, Sūnau Dovydo." Jis atsakė: "Negerai yra imti sūnų duoną ir mesti šunims" (šūnimis žydai vadindavo pagonis) Bet ji tarė: "Viešpatie, nes ir šunys čia ēda trupinius nuo jų ponų stalo..." "O moteriškė, didis yra tavo tikėjimas; tebūnie tau kaip tu nori" atsakė Jezus! (Mat. XV-22-29). Nebuvo žmonijoje kilnesnės valandos ir įstabesnio reginio. Tvanas pasibaigė, nusidėjimo ir pabandos vandenynas nuseko.

Trys šakos žmonijos asmenyje trijų Nojaus vaikų apsupo savo tėvo kedę. Nojus vienus laimina, kitus prakeikimu baudžia. Amžina galybė tėviškos palaimos ir prakeikimo suskirstė žmoniją. Jungas Sėmo ir Jafeto vergu padaro Kamą ir jį vergijoje laiko.

Štai Betliejus tvartuose paslopšį Kristaus, kurio paveikslu buvo Nojus, vienijos susisukstusi žmonija. Gasperas, Kamo sūnus, klūpoja greta ir lygus Melkiorui, sūnui Sėmo ir sūnui Jafeto, Baltazarui. Giminės ir tautos per savo atstovus sueina brolybėn, be paniekos kits kito ir be pavydo. Viena jas sušaukė žvaigždė. Ta pati dangaus šviesa atvedė jas į Betliejų ir nulenkė jų galvas pagerbti Išganytoją! Visiems lygiai suskambėjo ir širdis sušildė aidai psalmės 71: "Karaliai Tarso ir salų atneš dovanas, karaliai Arabijos ir Sabos savo atnašas aukos. Ir pagarbins Jį visi žemės karaliai, ir visos tautos Jam taršaus."

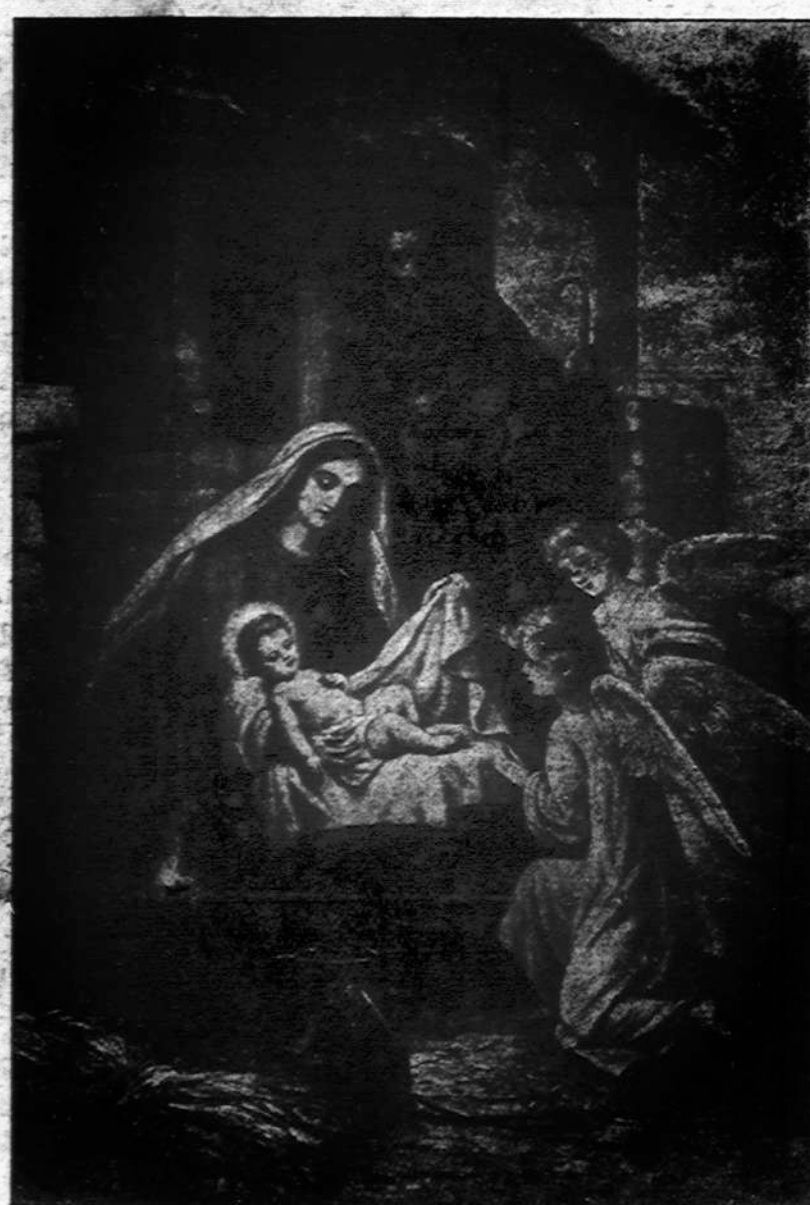
Iš kur atėjo Trys Karaliai? Tikriausia bus jie atkeliavę iš laimingos andai Arabijos. Tai sako atnašos tų Trijų Karalių Dievišajam Kūdikui suaukuotos. Tėvynė aukso, smilkylų ir myrros yra Arabija.*

Nepaprasta, įstabi buvo tų Karalių kelionė! Tvirtai tikėjimo vedami jie paklauso žvaigždės, meta savo karališkus rūmus, sostus ir tėvynę. Jų skaisčios sielos nerimsta žemės puošnime. Jos kitko trokšta, jos šviesos ieško! Liuvosybės vyrais buvo tie karaliai. Nevaržė jų nei inpročiai, nei patogumai, nei svieto monai. Pirmą ženklą gavę, jie lengva širdimi atsižada visų karališkų gyvenimo prabangų. Linksmi, maldingi ir ramūs karaliai leidžias tolimon kelionėn su visais jos netikėtai ir dažnai beribiais vargiais.

Jie nedvejoja. Kelionės neatideda "rytojui." Keliauja tuojau, nieko nelaukdami. Neša juos kupranugariai vėjų blaškomais smelynais per neapimamas tyrumas. Kelionė sunki ir pavojinga. Žvaigždė vienatinis jų kelrodis. Ji vienatinė jų draugė, slaptinga ir rami. Lygiai ramūs ir keliauninkai. Jų sieloje šviesė jiems kita panaši žvaigždė ir kelią jiems rodo. Tą žvaigždę jų širdyse buvo apreiškimas. Apreiškimo vedami, atėję į Judeją, jie netyrinėja, ar tikrai yra gimęs Judejos Karalius, bet klausia, kur Jis yra, kame Jo gimimo vieta! Jie tiki nesvyruodami. Apreiškimo tiesa jiems gyva teisybė! "Regėjome Jo žvaigždę rytuose, jie sako, ir atėjome Jį pagarbinti."

Jiems vieno trūksta, nežino kame Jis gimė. Savo tikėjime išminčiai nesivaduoja atžvilgiu į žmones. Jiems ne svarbu ką svietas kalba, jo baimės

* Išminčiai aukavo Kristui aukas kaip karaliai, smilkylus kaip Dievui, mirra, kaip mirštamam žmogui.

Šiandie Betliej, šiandie Betliej Linksmia yr' naujiena.

pas juos nėra. Jie skaisčius. Drąsiai su visais kalba apie tai, kas jiems žinoma, nevengdami nieko, kas prie ieško mo Karaliaus juos veda. Jie nepaiso Erodo kalbėdama apie gimusį Žydų Karalių. Jie nesibijo pajuokos, kad taip toli keliavo vien žvaigždėi intiki. Jie nieko neslepia. Balsai kalba ką mano, tiesiai ir akis net tokiam nuozmiam Erodo, kuris buvo susitepęs krauju savo nugalabintos pačios Moriamos ir trijų savo vaikų vien tik intartų neiškikimybėje tėvui!

Trys Karaliai — buvo dvasios galiūnai. Del to ir Erodo ribose jie pasirodė tokiais gražiais ir visokių apgalvėjimų pilniais. Keliauja į Betliejų, nes tiki; kalba, nes tiki; ieško, nes tiki, ir suranda, nes tiki! Kuomet tie karaliai savo tikėjimu atrado Tą, Kurį ieškojo, Erodas galingas šio svieto galybės, gudrybių pilnas, suktas ir vikrus politikierius, galabija visus kūdikius, ir gyvą palieka kaip tyčia Tą, Kurį nugalabyti norėjo.

Nusigandęs Erodas, kad naujas karalius užgims, griebiasi visokių apgavybių ir sunktybių. Jis patsai apie atsitikimus rūpestingai kitų klausinėja ir kitiems visokias rodas duoda. Jis pinkles pina Dievo Kūdikui. Erodo sukumas eina lenktynių su Rytų Karalių sielos gražumu paprastumu. "Kada rasite vaikėlį, jis sako, praneškite ir man, i-dant ir aš atėjęs jį pagarbin-čiau..."

Spąstuose kitam padėtuose jis patsai žūva. Jam galą neša jo paties ranka sutaisytos klastos, iš kurių sau daug gero laukė ir didžiavos, pašepdamas išminčių vaikišką tikėjimą.

Nustebimas spaudė Tris Karalius, kad žydai savo žemėje nežinojo To, Kurio jie ieškojo, Rytų atkeliavo ieškoti.

Skaidi tiesa, kad negalima būti pranašu savo tėvynėje, spaudė širdį karaliams.

Sunkiai juos slėgė ir ta vieta, kurioje, inėjė, atrado Vaidelį su Marija! Parpuolė ir pagarbino Jį, o buvo karaliais iš Arabijos kraštų! Gi Tas, Kurį garbino Karaliai, parpuolė, dar pirm gimsiant pašalintą iš miesto. Jo užgimimui nesuirsado vietos užiegosė.

Mieste visur buvo pilna žmonių. Juozapas ir Marija sau vietos nerado. Apėjo priemiesčius, gavo eiti už miesto. "Ir pagimdė savo pirmgymį Sūnų ir paguldė Jį prakartėje, nes nebuvo jiems vietos užiegoje."

Puošnumas Rytų dovanų: auksas, smilkylai ir mirra, karaliai, jų palydovų brangumais nurakstyti eilė, karališkieji kupranugariai išdabinti ir turtais apkrauti, ta visa aikių išklmė, kurią gyvena Rytai, ir tas šventas pagarbinimas, kuriuo Trys Karaliai ir savo turtus paaukavo ir savo širdis Dievo Kūdikui atidavė, atsverė visus mieste ir apylinkėse kietakirdžius, kuriems jokia žvaigždė nešvietė: jie vieni apgyvena visas užie-

gas, neužleidžiant vietos net Tam, Kuris turėjo glaustis prakarte tarp gyvalėlių ir tai delto, kad buvo savo žemėje ir savųjų tarpe, ir kad Jį skais-ti žvaigždė svietui garsina!

Išminčiai gavo atsakymą sapne, idant negrįžtų pas Ero-dą. Jie kitu keliu sugrįžo į sa-vo šalį.

Takas, kuriuo einama į Bet-liejų, neveda atgal!

Grįžę iš Betliejaus po šven-tai adoracijai Jezaus, Trys Karaliai šventu gyvenimu gyveno savo kraštuose. Jiems turtai virto brangūs kelionės atsiminimai, Betliejaus lušnė-lės šviesa ir šv. Seimyna!

Pirm poros dienų prieš Ry-tų Išminčius, buvo susirinkę ten pat Betliejaus tvartelin a-pylinkės piemenys, vietos ban-dų sargai.

Jie su Karaliais pirmieji a-tidavė garbę Viešpačiui.

Piemenys ir karaliai — du luomu skirtingi ir tolimu šian-diena visuomenėje! Andai jie buvo giminingi. Senovėje ka-raliai buvo ganytojai, ir ga-nytojai — karaliai.

Betliejaus tvartelyje antpri-gimtinis giminingumas kilo ir suartino karalius su piemeni-mis. Trys Karaliai buvo Ry-tų išminčiai, žyniai. Piemenys, ganantieji savo bandas buvo praščiokėliai.

Karalius į Betliejų atvedė žvaigždę, nes jie buvo žvaig-džių tyrinėtojai, piemenims tą patį parodė Aniolas, nes bu-vo nežemintos praščiokėlių šir-dies.

Piemenys gavo apreiškimą jų supratimui tinkamu būdu. "Aniolas atsistojo šalyj jų ir tarė: tas jums ženklas — at-rasite Kūdikį vystykiais su-vestytą ir paguldytą prakar-te."

...Ir atsirado su aniolu dan-gybė dangiškos kariuomenės, sakančios:

"Garbė Dievui ant augšty-bių ir ant žemės ramybė žmo-nėms geros valios..."

Gera valia tai kasdieninis žodis. Jis skamba tenai, kur aniolai garbės giesmę gieda, ir su taja garbe eina poroje, su-darydami dangaus vertą kil-numą!

Gyva ypatybė piemenų bu-vo jų skaisčius paprastumas, Trijų Karalių privolumas — tai kiltai ir gausi jų širdis. Ji pasirodė ne auksas, smilkylais ir myrra, bet savo kilnu tikė-jimu, garbe Dievo ir savęs au-ka!

Trijų Karalių relikvijos iš Persijos tapo atvežtos į Kon-s-tantinopolį. Šv. Alena padėjo jas puošnioje šv. Zofijos ka-tedroje. Po kiek laiko iš čia

KALĖDOS.

Gimė laukiamas Mesijus. Atėjo Išganytojas į šį pasaulį.

Kalėdų didelė šventė atmena mums užgimimą per amžius laukiamojo Išganytojo.

Gimė Jezus Kristus žydų žemėje Betliejaus miestelyje.

Tuom laiku žydų žemė buvo Rymo cėsorių valdžioje. Ir tuom laiku Augustas Rymo cėsorius viešpatavo, veik vis-sas pasaulis buvo po Rymo val-džia.

Per 1917 metų, kas metai apvaikščiojame visi krikščio-nys tą didžią šventę.

Kalėdos! Kalėdos! Ištiesų didžiausia šventė pasaulyje!

Penki šimtai milijonų krik-ščionių visame pasaulyje, šioje šventėje pilni linksmybės, ir gieda šventas giesmes Išgany-tojo užgimimo dienos paminė-jimui.

Todel, mes, krikščionys-ka-talikai Kalėdų dieną su tikru atsidėjimu švėskime ir gerbkime. Nes tai paminėjimo Kris-taus gimimo diena ir atminki-me, kad toje dienoje gimė Tas, Kuris visą svietą valdo, Kuris viską padarė iš nieko.

Tas Kristus, Mokytojas do-ros ir kitų ypatybių, savo mo-kslu padėjo tvirtą pagrindį (pamatą), ant kurio išaugo di-delis, stiprus tikėjimas, augsta kultūra ir civilizacija, ko nie-kas nesugriautų per amžių am-žius.

J. V. Kovas.

Kalėdų lukestis.

Kalėdų dienos jau arti,
Kur nuliūdimas dingo!
Kur pasidėj taurė karti
Gyvenimo vargingo?

Juk oras šaltas ir žiaurus,
Šiaurys kasdieną pučia,
Ir upelius ir ežerus
Ledai suspaudė drūčiai.

Gamta nuliūdus ir šalta,
Paukšteliai nesigirdi,
Bet laimė ir mintis kilta
Žmogaus aplanko širdį.

Koks džiaugsmas akyse visų!
Žmoneliai puošias, rėdos,
Viens kitą sveikina balsu:
"Jau netoli Kalėdos!"

Užmiršo sielvartas, bėdas,
Šalin nustūmė kerštą,
Nes žmonija per Kalėdas
Tik meilę turi karštą.

Prie vieno stalo telkiasi
Didieji ir mažučiai,
Kaip broliai linksminas visi
Ir valgo skanią kūčią.

Vidurnaktyje suskambės
Bažnyčioje varpelis,
Angėliausiam Dieviui ant garbės,
Nes užgimė Vaikelis.

Ir vėl ateis šventa naktis,
Kurioje Kristus gimė,
Ir vėl užgims nauja viltis
Tau, Lietuvos jaunime!

Ir atsiminsi, kaip buvai
Per Kalėdas tėvynėj,
Kaip kūčių valgio ragavai
Ten kartą paskutini...

Gal ašara viena, kita,
Tau nuriedės per veidą,
Bet meilė ir mintis rimta
Atras širdyje aida.

Tėvynei vėl atgimsi tu
Ir Dieviškam Vaikelui.
Jį garbinsi jausmu karštu,
Parpuolęs vėl ant kelių.

Jis vėl žmonių viešpataus
Kuomet, spėkū nebeke,
Valdonai pasaulio plataus
Atkreips in Jį aki.

Pasaulis miršta jau visai,
Pagiežoje aptemęs,
Štai giesta Angelų balsai:
"Ramybė bus ant žemės!"

Kraujuos pasriuvus žmonija
"Kur ta ramybė?" — klausia,
"Kur rasti, kaip laikyti ją,
Tą dovaną brangiausią?"

Ramybė atneš senai
Mūs dangišką Karalių:
Žmonėms ją duoda dovanai,
Bet — žmonėms geros valios.

J. K.

Liutosybės giesmė.

("Gaida kaip: "Šiandie Betleju.")

Mieli tautiečiai, mieli tautiečiai,
Linksma yr' naujiena.
Tėvynė mūsų, tėvynė mūsų
Kelias šiandienai.
Vergija vysta, laisvė pražysta,
Tautos mus augstin, laikraščiai garbin,
Džiaugias artojėliai, gieda vargdienėliai
Liutosybės, liutosybės garsin.

Karė baisiausia, karė baisiausia
Viską nuterėjo.
Vokiečių kirviai, vokiečių kirviai
Girias nukapojo.
Bet mūsų žmonės pilni malonės,
Jų nehaugina, nenuvargina.
Darbuojas visuomet, neilsta niekuomet
Liutosybės, liutosybės ieško.

Sūnūs Tėvynės, sūnūs Tėvynės,
Būkim ištvermingi.
Ieškokim laisvės, ieškokim laisvės
Būsime laimingi.
Nors mus slopina, engia kankina,
Bet neatbėgim vienybės stokim,
Atkū negailėkim, aukokim ir dėkim
Liutosybės, liutosybės šaukim.

U. GUDIENĖ.

Kūčių aplotka.

(Atminimas iš praeities)

Keletą metų atgal,
kada dar buvau ne-
persenai atvažiuo-
jęs iš tėvynės Lietuvos
į tą Eldoradą — sva-
jotą šalį aukso ir
laimės begalinės —
į Ameriką, kada dar,
taip vadinamą gri-
norių buvau, gyve-
nau, kaip čia daug-
mas paprastai vā-
mbrija, ant "burdo"
pas tulą šeimninę,
švarią, apsukrą mo-
tėrėlę, turinčią tik
tą ydą, kad perdaug
mylėjo mamona — pi-
nigus.

Tų skambučių de-
lei nelabai žiūrėjo
ką laiko ant "bur-
do." Jai buvo vis-
vien, bile-tik užmo-
ka kaip priguli ir
nedaro ergelių. Pas
ją galėjo gyventi ge-
ras katalikas, prote-
stonas, laisvamanis
ir net netikėlis — ate-
jistas. Ji sakydavo:
"Kaip kas pasiklos, tas taip ir išsimiegos. Kas
man apeina, kad kas iš savo nora eina į prapultį."

Tuo laiku su mumis pas ją buvo ant "burdo,"
bet kambarį sau pats vienas turėjo, tulas "apšvie-
tūnas," kaip jis pats sakydavo: "protaujantis,"
"pažangus," "bardingierius."

Atėjo Kūčių vakaras, visi susėdome aplink
stalą, apkrautą Dievo dovanomis... Šeimnininkas
paėmęs aplotką, atsistojo (mes ir-gi pasikėlėme) ir
garsiai sukalbėjo maldelę prieš valgi. Pradėjome
laužyti aplotkas, vienas kitam vėlydami laimės, pa-
sisekimo, sveikatos, ilgo gyvenimo ir tam pana-
šiai. Gi mūsų "protaujantis, pažangus apšvie-
tūnas," kuris nuošaliai sėdėjo, pasikėlęs, sarkastiškai
nusišypsojo, ir tarė neva į savę pusbalsiai: "Barba-
riška liekana. Prietariai." Paėmęs nuo kito stalo
laikraštį, nuėjo į viršų, savo kambarin.

Už kokių penkių minučių staiga durys subildė-
jo ir pasigirdo, it kunigui Lietuvoj kalėdojant, lo-
tyniški žodžiai: "Salve Jezu parvelum! Po to len-
kiškai: "Garbė ant augštybės Dieviui, o ramybė
ant žemės žmonėms geros valios. "Kaimynai! bro-
liai! Jėzus užgimė — linksminimės!!! "Pašoko-
me nuo stalo ir sužiūrėme į tą pusę iš kur pasigir-
do balsas. "Laimės! sveikatos! pasisekimo! pasi-
dalinkime aplotkomis!" Tą taręs, prisiartinio prie
šeimininko mūsų svetys su aplotka. Žiūriu, ogi
mūsų kaimynas lenkas. Pradėjome su juo dalintis
aplotkomis, veljant ir jam kogeriausios kloties.

Kada jau visi su juo pasidalinome, jis apsidai-
ręs, staiga užklausė: "Jūs čia ne visi. Kur yra
jūsų nelaimingas "pažanguolis?" Pasakėme, kad
pas savę, ant viršaus. Jis nieko netaręs nuėjo pas
jį. Mes-gi apimti žingeidumo, prisiartinom prie
laipų, ir atstatėme ausis, it trušiai, kad išgirsti
ką jie kalbės. Kaimynas lenkas pabeldė į duris. Gi
mūsų "pažanguolis" tarė: "Komin! Tas įėjo, du-
ris palikdamas atdaras. Mūsų svetys lenkas pasise-
veikins, tuoj kreipėsi prie jo su aplotka. Visi, ant
kiek tik galima ištempėme klausą, kad nepraleidus
nei vieno žodelio iš jų kalbos. Mūsų "pažanguolis"
prabylo šiais žodžiais: "Tamsta, brangus kaimy-
ne, ne noriu jūsų ižeisti, bet... dabar būdamas jų
su prispirtas, turiu jums pasakyti tiesą, kuri ma-
nau jums nelabai patiks. Už tai meldžiu jū iš kal-
no dovanoti man. Jūs lenkai prie kiekvienos pro-
gos mokate padaryti sau pramogą, ieškote aplinky-
bių bile tik išsigerti. Tai ir su tomis aplotkomis,
liekanomis barbariško ir visokeriopų prietarų,
pavalgę ankščiau Kūčių, nuo namo į namą einate
neva su linkėjimais, bet... ištikrųjų — išsigerti."

"Aš, iš mano pusės, gerbiant pažangą, nepri-
pažįstu nieko viršgamtinio, tai-gi ir nei kokio ti-
kėjimo negerbiu — nes kiekvienas tikėjimas yra
nekuo kitu, kaip tik vaisiumi protavimo žmonių,
geidžiančių atidengti paslaptis visatų metafizinio
būdu, tai yra, ne mokslu, o vien mintijimu. Tat
ir visus prietarus, panašius toms aplotkomis, suriš-
tus su tikėjimais, atmetu su panieka. Dovanoki-
te mano nemandagumą, bet nesidalinsiu su jumis
ta prietaringa aplotka."

Manėm, kad lenkas, išgirdęs tą, sukeiks kno-
baisian ir zovada bėgs laiptais žemyn. Bet apsi-
kom. Lenkas ramiai atsakė:

"Gerbiamas tamsta, už ką-gi turiu pykti, kad
jūs suvadžiotos niekšų, sergate dvasios liga. — Žiū-
rit į viską tik netikėlių akiniais, visiškai neatkrei-

piant domos, kad labai, labai apsirinkate ir net,
dovanokite man, išsistatote savę ant juoko, ant pa-
šiepimo. Juk tik pats tamsta pamastyk gerai. Kur
čia yra protas tarti: "Aš netikiu į nieką viršgam-
tišką," o gyvenate. Kok-gi tikslas yra jūsų gy-
venimo! Tas, kuris netiki į anapus grabo gyve-
nimą, o gyvena, tai sulig Tolstojaus to didelio de-
vyniolikto šimtmečio mintytojo, yra ar kvailas ar
ba bailus... — Gyvenimas čia ant žemės nėra koku
tai "raškažių," o vien tik nuolatinis kentėjimu nuo
pat gimimo iki grabo lentos. Pasakykite, koks tik-
slas jūsų gyvenimo, kam jūs gyvenat, kam vargs-
tat?!"

Mūsų "pažanguolis" į tai atsakė vien tik tylė-
jimu. Nes ištikrųjų, ką-gi galėjo atsakyti. Len-
kas tęsė toliau:

"Sakote, kad kiekvienas tikėjimas yra vien
tik vaisiumi žmogaus protavimo, ir daugiau nie-
ko. Čia ir-gi klystate, esate vienpusiškias. Ar y-
ra, nors ant žemiausio laipsnio stovintieji pažan-
goje žmonės, kurie neturėtų šio kio ar tokio supra-
timo apie Dievą, sielą, anapus grabo gyvenimą,
bausmę už prasižengimus ir tam panašiai? Nėra!
Gi tas parodo, kad tikėjimas į viršgamtiskumą nėra
žmonių išmislų, bet realiskumu, nei kuomi ne-
apverčiama teisybė. Tiesa, jei tikėjimus vadinsi-
me forma, sistema, tai Indijos bramunizmas, bud-
dizmas, šintojizmas, mahometonizmas ir daugelis
jiems panašių galima pavadinti vaisiumi žmogaus
protavimo, — nes juose ir nerasi nieko ideališko,
viršgamtinio, dieviško. Giliau į juos pažvelgęs,
matai tik gryną žmogaus protą, tankiai užtemdin-
tą baisiomis ydomis. Pavyzdin, mahometonizmas
— gašlumu. Bet apie krikščionystę to anaiptol nega-
lima tarti. Krikščionystė, tai yra tikroji krikščio-
nystė, paprastai vadinama katalikystė yra nužengus-
i iš dangaus, yra svarbiausiu mūsų gyvenime apsi-
reiškimu. Tai paties Dievo ypatoje Jėzaus Kris-
taus suteikta dovana žmonėms jų dabartinei ir am-
žinai laimei."

"Kur faktai, darodymai, kad krikščionystė, o
kaip tamsta pažymi, katalikystė yra apsiereiškimu,
o ne žmonių proto vaisiumi!" — sužuko mūsų "pa-
žanguolis." Ant to lenkas ramiai atsakė: "Nori
tamsta faktų, darodymų? Gerai! Pasakyk gi man
meldžiamasis o gerai žinan, kad daug skaitei —
daug žinai, kuris tikėjimas turi tiek daug kankin-
tinių, kaip krikščionystė?" "Pažanguolis" tylė-
jo. Lenkas tęsė toliau: "Juk sulig vertų užsi-
kėjimo istorikų, vien tik pirmuose trijuose amžiuose
se krikščionystės už Kristaus mokslą numirė kan-
kintinių mirtim su viršum vienuolika milijonų žmo-
nių. Ar tai ne aiškus darodymas dieviškumo Kris-
taus mokslo — krikščionystės? Kas-gi už žmogaus
mokslą yra pasiryžęs mirti? Nebent koks pamišė-
lis. O juk tuos milijonus kankintinių, tarpe kurių
buvo mokslininkai, filozofai, Romos patricijai, dide-
li politikai ir jiems panašūs niekas nevadina kvai-
liais, pamišėliais. Net priešai krikščionystės juos
gerbia kaip didvyrius. Štai, tamsta, pirmas fak-
tas parodantis, kad krikščionystė yra įsteigta per
patį Dievą, o ne per žmones. Antras gi — tai mie-
laširdingumas, pasižventimas delei artimo gerovės,
labo, laimės. Kuris-gi iš nekrikščioniškų tikėjimų
inkvėpė žmonėms pamiršti savę ir viską, kas žmogų
džiugina ant šios ašarų pakalnės, o tarnauti vien
artimui, nežiūrint skirtumo spalvos jo veido, tikė-
jimo ir kalbos? Kas skubinas gydyti tuos nelaimin-
gus, kuriuos užklumpa baisioji liga dūma, nuo
kurių visi bėga it nuo gaisro viską naikinančio, ar
ne katalikų kunigai, vienuoliai ir tie aniolai mie-
laširdystės — vienuolės? Ką rasi įsteigose raupuo-
čių, ar ne katalikiškas vienuolės ir vienuoliai pri-
žiūrinčius nelaimingus raupuočius ir kartu su jais
vargstančius? Katalikų vienuoliai praeityje įstei-
gė ir ištobulino mokslą medicinos. — Mat, jie prie
vienuolynų steigė prieglaudas, ligonbūčius ir ligo-
nius pradėjo gydyti šaknelėmis, žolėmis ir tik pir-
miaus jų ligoniai buvo gydomi vien tik visokerio-
pais burtais, raganavimu. Tie vienuoliai-gydyto-
jai pradėjo užvardinti ligas ir užrašinėti knygoose
kokiais vaistais tas ligas galima prašalinti. Kaip
liekana tų vienuolių-gydytojų yra dar ir nūnai Eu-
ropoje dedamas ant pat viršaus kryžius ant kiek-
vieno recepto. Ir tai net per gydytoją-žydą. Vi-
duramžiuose katalikai kiekvieną raštą pradėdavo
rašyti nuo ženklo kryžiaus švento."

Kas pakėlė moterį iš dumblo pažeminimo ir pa-
statė ją žmonių eilėje? Kas nelaimingam vergui pri-
pažino žmoniškumą? Ar ne Katalikiška Bažnyčia?
Juk prieškrikščioniškojo gadynėj, kaip pats žinai,
moteris buvo vergė savo vyro. Romos įstatymai pa-
vėlydavo vyrui neprisižinti prie savo kūdikio...
Vergas buvo skaitomas vien kaip koks rakandas
— nuosavybė jo pono, o ne žmogumi. Elgetos, jei-
gu jie, taip sakant, užklūdavo už kojų, buvo me-
tami laukiniams žvėrims ant snėdimo. Žodžiu, vi-
siems silpnesniems ant žemės buvo vien tik vargas
ir jei taip tarsiui, pragaras knoarsiausias! Katali-
kiška Bažnyčia tą viską norą pavaliai, bet veikda-
ma sistematiškai, prašalino. O kad panaikinus ver-

giją, pakeliant vergą į laipsnį žmogaus, katalikiš-
ka bažnyčia nesidrovėjo net du popiežius išrinkti iš
vergų luomo. Moteries vertę kaip žmogaus pakė-
lė tuomi, kad uždraudė daugpatystę ir apleidimą
pačios uždraudė praktikuoti. Galima būtų tame at-
vėjuje daug dar ką pasakyti, bet manau pakanka
tamsta turbūt nesiginėysi, nes tai istoriškai fak-
tai."

"Pažanguolis" tylėjo, lenkas tęsė toliau:
Trečias, ir tai kaip manau labai svarbus faktas,
kad krikščionystė, teisingiau tariant, katalikystė
yra dieviška įstaiga, yra tas, kas katalikystė iš-
davė svetui didžiausius genialus, yra Motina, Glo-
bėja mokslo, dailės ir visko kas pakelia žmogų
dvasioje augščiau žemiško dumblo. Kas-gi išgelbė-
jo nuo pražūties klasiškus veikalus, kada Romos
imperija pradėjo griūti? Ar ne katalikų vienuo-
liai? Kas suteikė galę mums išmokyti Indijos bra-
minų paslaptingos kalbos sanskrito, arba kiniečių
keblų raštą, ar ne jezuitai-vienuoliai? Kas buvo
Jonas Gutenbergas, išradėjas "druko"-spaudos, ar
ne uolus katalikas? Kas buvo Kopernikas, tas di-
džiausias žvaigždininkas-astronomas, kuris darodė,
kad ne saulė sukasi apie žemę, kaip pirmiau visi
klaidingai manė, bet žemė apie saulę, ar ne kata-
likas, prie to dar kunigas? Kolumbas, kuris sura-
do naują pasaulį — Ameriką; Magelanas, kuris
darodė apskritumą žemės; Vasko de Gama, kuris
surado vandeninį kelią į Indiją — vis tai buvo uo-
lūs katalikai! Mikolas Aniolas Buonorati; Tizianis;
Rafaelius Denunzi, tie dideli dailininkai-teploriai,
kurie sutvėrė gyvybę ant audeklo, buvo taipogi
uoliausi katalikai. Dante, Tasse — dainiai; Pales-
trina, Mozartas — didi muzikantai, vis tai katali-
kai. Bet, manau, gana jau to. Paimkime mūsų
paskučiausius laikus.

Kam nėra žinomas Liudvikas Pasteuras, tas
karalius mokslo, kuris moksliskai darodė, kad gy-
vybė vien atsiranda tik iš gyvybės, o ne iš kokių
ten chemiškų bei fiziškų susijungimų. Kas yra fak-
tu, darodymu, kad yra Tas, Kuris sutvėrė pradžią
gyvybės, tai yra, Dievas, ar Pasteuras nebuvo ka-
taliku? Taip! ir tai vienas iš uoliausių devynio-
liktame šimtmečio! Dabar paimkime mūsų didį
Paderevskį ir Sienkievičių,*) prie kurių taip mes
lenkai, kaip ir jūs lietuviai turite tiesą savintis,
nors jie ištikrųjų per savo genijų jau patapo nuo-
savybe, pasididžiavimu visų tautų — visos žmoni-
jos, ar jie nėra uoliai katalikai iš ištikinimo!..
Bet... bet gana jau to! Išskaitliuoti visus didžius,
geniališkus katalikus užimtų perdaug laiko. Ga-
lima čia tik trumpai užbaigimui tarti, kad: Kata-
likystė yra tikėjimų genijų. Kas parodo jos die-
viškumą."

Lenkas ant valandėlės nutilo, laukiant turbūt
opozicijos. Bet mūsų "pažanguolis" tylėjo, ma-
tyt, pripažino tiesą lenkui. Už valandėlės vėl len-
kas prabilo, tardamas: Žinai gerai, tamsta, kad
aš negeriu svaigalų — esu pilnu blaivminku, o jei
dalinuos su kaimynais, prieteliais aplotka, tai tik
geidžiu palaikyti gražų paprotį mūsų bočių. Ap-
lotka pati savaimi nėra surišta su šventu mūsų Ka-
talikišku Tikėjimu — vienos tautos ją vartoja, ki-
tos — ne. Ji yra vien tik, kaip simbolas, žen-
klas, risantis mus Kūčių vakare visus į vieną šei-
myną Kristuje, be skirtumo lyties, luomo, turto bei
apšvietimo. O tas, kaip dabar manau suprantate,
nėra prietaru."

Lenkas nutilo, mūsų "pažanguolis" pasikėlęs
nuo kedės tris-syk pabučiavęs lenką, tarė: "Garbė
ant augštybės Dieviui! — Nes per jūsų gerą norą
aš pažinau, supratau tiesą bei teisybę. Eina me-
myn prie stalo, o su visais pasidalinsiu aplotka ir
linksminsiuos Kristaus užgimimu, nes Jis ištikrųjų
užgimė per jus mano širdyje."

Mes šokom link stalo, jis su lenku tuojaus atė-
jo. O tai buvo džiaugsmo! Pavalgę iki soties, lie-
tuviškai giedojome Kalėdų giesmes. Su mumis gie-
dojo ir atsivertęs netikėlis-"pažanguolis." O mū-
sų svetys lenkas nors nemokėdamas nei kiek lie-
tuviškos kalbos, iš džiaugsmo traukė lietuvišką
gaidą sykiu su mumis. O kaip atėjo laikas, tai taip-
gi visi kartu nuėjome į artimiausią bažnyčią ant
piemenėlių šventų mišių.
Philadelphia, Pa.

*) Stenkeričius jau miręs.

KAZYS VIDIKAUSKAS.

Kučių Vakar

A. MATUTIS.

Toji diena priguli prie įspūdingiausių ir brangiausių atsiminimų vienuolio Bernardo gyvenime. Ir jsi, it numiręs per visą metą, toje dienoje atbunda ir jaučiosi gyvu, linksmu ir, išgilinęs į praeities gyvenimą, medituoją, apgailestaudamas, jog jįsai randasi toli, labai toli nuo gimtinės šalies, nuo savo giminės bei nuo savo viengėnčių. Taip, sunku jam apie tat atsiminti, bet tuom, galop, jis turi užsiganėdinti, nes gal Augščiausiojo taip jam buvo skirta, kad gyventi atskirai nuo savųjų ir pildyti Jo valią.

Gyvenimo valandos, kurias leido vienuolyne, buvo tai linksmos, tai liūdnos, kaip kad esti kiekvieno žmogaus eiseną. Linksma buvo tuomet, kuomet jis jautėsi, jog savo pašaukime padaro užgana, nes, kaip pasakytą, „sulig darbo vaisiaus juos pažinsite,“ vienok ir liūdnos, nes kad ir darbuoties darbuojasi Tėvynės labui, bet ne savųjų tarpe. Tačiau, vilties pilnas, jog jo maldą Dievos išklausys ir suteiks stipresnes už jį jėgas, kurios neliaus veikę jo gimtinės šalies gerovei ir labui ir jo viengėnčių naudai ir bujojimui.

Po maldai prie voškinų žvakių šviesos visuomet jie išeidavo bažnyčios bokšto balkonant, idant atsikvėpus atvira krutine ir pasigerėšus puikios gamtos vaizdais.

Kada šešėliuose grimzdo girios, kalnų viršūnės spindėjo vakarų purpura, o saulė, besileisdama už horizonto siuntė paskutinius šviesos auksinius refleksus, vėjo papūtimo girios augalai linkavo stebėtinu ošimu, rodos geisdami ką tokį pagerbti, garbę kam nors atiduoti.

Gamtos viešpatavo žavėtina harmonija, o mūsų vienuolio kūnas, it kokia šventojo stovykla, puošė balkoną, bet-gi jo dvasia buvo gimtiniame kaime — tėvų namuose. Kaip tai smagu ir linksma yra ant širdies savųjų tarpe būti vargų arba linksmybių dalininku. Tosios valandos, tėvų namuose praleistos, priguli prie neužmirštinių, tai-gi ir vienuolis Bernardas niekados jų neužmiršdavo. Kad ir vargingai gyveno jo tėvai, vienok savo sūnų nė aplėdo — suteikė jiems mokslą ir stengėsi auklėti juos kuogeriausiais. Užtai galop susilaukė vaisiaus, kuriuomi džiaugėsi, o kaimynai jiems pavydėjo.

Koks tai bruzdėjimas-judėjimas Bernardo tėvų namuose! Visi užsiėmę, bet su ypatingu uolumu ir noru ruošėsi prie švenčių. Ir yra darbo, nes reikia apgražinti stubą delei svečių, kurie parvažiuos ant švenčių. Jie svečiai — tai didžiausia laimė ir brangiausias turtas tėvams, nes delei jų buvo paaukavę savo gyvenimo jėgas ir visą turtą ir pasitikėjo, kad vėliaus, kuomet pasens, — turės jie parėmimą ir užlaikymą. Jie buvo dievobaimingi ir sykiu tokie tėvynainiai, kokių mažai terasi, užtai iš to atžvilgio ir apielinkės kaimynai juos labai gerbė ir godojo.

Tėvaas, užbaigęs savo darbą, svajojo kokias čia dovanos suteiktis sūnams, idant jos užsiliktų jiems atmintyje visą jų gyvenimą. Mąstė ir laukė galvą ir galop sumanė, bet laikė tasias dovanas paslapyje ir niekam apie tai nesakė, jo širdis, vienok, jautė, jog tai bus puikiausias sūnams dovanos, nes sulig jų dvasios pritaikintos.

Parvažiauvus svečiams į namus, tėvams buvo neapsakomas džiaugsmas. Vyrai-sūnai buvo suaugę it azuolai. Tikroji laimė! Visi linksminosi ir nebuvo galo džiaugsmui. Kiek tai ūkanų jų parvažiavimas išsklaidė ir kokiais saulės spinduliais apšvietė gimdytojų veidus. — Juk tai tvirti ir tikri šviesos ramščiai ateiviai!

Taip jiems besidžiaugiant, prisiartinio ir Kučių vakaras. Po maldos užsėdo visi prie stalo, ir, sulig papročio, tėvas, kaip jo šeimynos galva, pasidalino su visais „aplotkomis,“ suteikdamas kiekvienam širdingiausių velėjimų — visi kiti, paėiliui, darė tą patį. Pasibaigus tai prakilniai vakarienei, tėvas atidengė savo paslaptį. Išdidžiai atsistojes, vienok su tėviška meile, atsiliepė į vyriausiąjį sūnų šiais žodžiais:

— Sūnau, matau, kaip uoliai esi atsidavęs prispaunai Tėvynėi ir nepaliauji darbuoties josios labui. Tegul gi tavo dvasia stiprėja ir užsieda dar didesne meile delei mūsų šalies; jeigu vėliaus, užbaigęs savo mokslą, patektum svetimtaučių tarpan, jeigu atsiktų, kad negalėtum grįžti atgal į mylimą Tėvynę, tai stengkis būti geru ir pavyzdingu tėvynainiu; — štai suteikiu tau dovaną „Lietuvos Istoriją“ — lai ji tau primena tuomet apie garsios Tėvynės karžygius, didvyrius ir jų darbus, idant tu, persiėmęs jų dvasia, visuomet gyvuotum Lietuvos padangėse.

Sūnus, pažinęs suteiktą dovaną, nuoširdžiai padėkojo tėvui.

Duodamas antrą dovaną, „Nudienės Lietuvos padėjimas,“ antrajam savo sūnui, tėvas tarė:

— Sūnau, matydamas, jog tu labiausiai esi užsiėmęs dienos klausimais, duodu tau dovaną, kuri suteiks tau truputį medžiagos ir primins, kaip lietuviai narsiai kovoja už jiems priklausančias tiesas. Būdamas kitų draugijoje, nepamiršk užstoti už lietuvių pusę ir visuomet stengkis aiškinti musil-

pusiems dvasioje viengėnčiams, jog švinta geresnis rytojus, ir priduk alpastantiems spėkų ir drąsos.

Trečią dovaną, „Šventųjų Gyvenimai,“ suteikė tėvas jaunesniajam sūnui, tardamas:

— Sūnau, matau, jog tu palinkęs esi Dievo tarnystei, tai-gi, išverk iki galo. Vėliaus, atsiekęs tikslą, nepamiršk, jog esi kilęs iš vargdienų tėvų, ir stengkis visuomet užtarti už savo brolius ir platinoti apšvietą ir dorą. Lai „Šventųjų Gyvenimai“ paduoda tau pavyzdį, kurį pasimk sau už tikslą...

Sūnai, apturėję dovanas, neapsakomai džiaugėsi, prisizadėdami uoliai darbuoties Tėvynės labui, vargti sykiu su prispaustaisiais jų viengėnčiais, kiekvienoje progoje ginti ir užstoti už juos ir numylėtą Tėvynę ir jeigu reikėtų, net savo gyvastį paaukauti josios aukurui.

O, kaip malonūs tie jaunystės sapnai!

„Nejudinkite numirėlių!“ — tai nepriekankių tantų obalsis mūsų Tėvynėi, nes, sulig jų nuomonės, josios gyventojų jau nebėra, ir jų kalba jau senai yra mirus. O, gadyne! — Kitos tautos apie Lietuvą visai užmiršo, bet-gi josios širdyje gyvuoja šeimynos, ir anga nauja karta, kurį neliaus stipriėjus ir atgaivins ateityje mūsų Tėvynę. Štai, kad ir tie trys broliai, paaukavę savo gyvatą nors senatvėje būdami, neliauja krutėti ir veikti numirusios tautos labui. „Pakol kalba gyvuoja — tauta gyvuoja!“ — tai tiesa, kurios mūsų priešai nenori pripažinti. Bet-gi tų brolių gyvenime apsiėriškia didi sutartis ir lyg darbo padalinimas; vienas — Lietuvos praeitį tyrinėja, kitas — nūdienės politikos gyvenime svarbiausią rolę lošia, trečias gi, užsidaręs tarpe vienuolyne keturių sienų, kad ir svetimojo šalyje, neliauja darbuoties ir meldžia Augščiausiojo, idant suteiktų laisvę jo Tėvynėi.

Bet juk šiandieną viskas jau kitaip atrodo. Nauja tautinio gyvenimo srovė pasiliejo; didžiosios spėkos stveriasi prie darbo, o tautinis susipratimas vis platesnes ribas apima — viskas kyla, visur apsiėriškia gyvybė. Kitataučiai, kurie manė, jog Lietuva ir josios kalba jau numirusi, su nuostaba žiūri į tą atgijantį tautą, ir mūsų vienuolis Bernardas, girdėdamas iš šalies apie savo darbų pasekmes ir naujo atbudimo sroves, jaučiasi labai užganėdintu ir dar su didesniu noru ir meile neliauja darbuoties ir melsties.

Pasinerę atsiminimų dvasioje, buvo jis net užmiręs, jog laikas jam ant maldos. Ant laimės daigirdo skambalėlį ir skubiai nukutino prie vaškinių žvakių šviesos, idant išpildžius savo pašaukimo pareigas.

Po pamaldųėjo sykiu su kitais ant Kučių vakarienės, bet vienuolino Kūčios nesuteikė jam tiek linksmumo ir gyvybės, kiek jos suteikdavo tėvų namuose; vienok linksma jam buvo ant širdies, nes jis matė ir girdėjo balsus apie atgijantį jo Tėvynę.

Apie vidunaktį pasigirdo vienuolyno varpai — maži ir dideli, šaukiantieji dievobaimingus žmones į Dievnamų-atiduoti garbę Naujai uŽgimusiajam Mažyčių svieto Atpirkėjui...

Tų varpų skardai, susiliejo į galingą akordą, — Gloria in Excelsis, — stengėsi inkvėpti viltį, karštą meilę ir drąsą silpno ir bailingo būdo žmonėms gyvybės alpastantiems. Apielinkės žmonės pludo miniomis iš visur bažnyčioje, idant pagerbus dangišką Karalių ir meldus Jo atleidimo už prasikaltimus.

Vienuolis gi Bernardas klūpojo priešais naują užgimusių Išganytoją susirinkusių minių priešakyje ir meldėsi dvasioje:

— Viešpatie! Užtark už mūsų nuvargintą Tėvynę ir priduk Jai tvirtesnių jėgų, idant Ji su jų pagelba galėtų išsigauti iš priešų jungo; idant Ji gyvuotų laisva, nepriklausanti nuo kitų. Lai Jai užšviečia linksmesnė ir skaistesnė ateitis, lai Ji su laukia išganymo.

— Viešpatie! Užtark ir išvauduok...

St. Bonaventura, N. Y.
Gruodis, 1913.

Ramybė žmonėms.

Ramybė pasauliui, ramybė žmonėms, Žmonėms tiktai valios geros, Taip Kristus pasakė į Jį tikintiems, Užgimęs stainelyj varguos.

Ir būtų ramybė, jei žmonės visi Jo mokslo laikytūs nūnai; Nustotų ši karė praeikta, baisi; Ramybė užstot amžinai.

Ir laukti bereikalo būtų taikos, Teisingos taikos, amžinos, Jei svietas blaurybėse nuolat tūnos, Žudys vienas kitą, kovos!

Dantų bus griežimas visuomet piktai, — Valia jei žmonių netvirta. Ramybė žmonėms geros valios tiktai! Dabar, taip žmonių išvirkta!

L. ŠILELIS.

GLORIA IN EXCELSIS DEO!

Naktis. Judėjos kalnai ramioje nakties atmosferoje tūno. Žvaigždės ir mėnuo su pasistebėjimu į žemę žiūri...

Tyku, ramu, kaip širdyje. Jei tik retkarčiais avinėlis, tukinamas Bažnyčios aukai, subliauja. Skersai klonio žeri patogūs Herodo rūmai. Iš čia tankiai paklysta aidas harmonizuotos muzikos, choro, arba net ir girtų toastai. Mat, šianakt Herodas pokilį kelia. Vieškelio-gi, kuris vingiuoja nuo Jeruzalės, Hebrano link, Juozapas ir Marija keliauja. Nuvargę, nulšę — kur tai Zabuliono kalnai — viens kitam nei žodi, kaip naktis, tyli. Taip;

bet jų širdys daug-ka pasakoja... Štai čia Rephaimo dirvonai, kur jų giminaitis Dovydas bandas ganyti, kur Philistinus supliekė; kur Jokūbo Bokštas, Rachelės atminčiai įsteigtas, riogso. Šioje apielinėje Ruthos daina skambėjo. Čia teka krikštolo šulinys, kurio Dovydas troško. Netoli ir vakarus Elaho pakalnė juoduoja, kur mažas Saulukas Golijatą užmušė. Greičiaus sauja jurą perpiltumei, negu šiuos brangius atminimus žodžiu apskakytumei. Todelei Juozapas ir Marija tyli...

Štai jau ir Betliejus. Suvargę keliauninkai nakvynės ieško. Negauna. Romos kareiviai, Jeruzalės bajorai ir farizejai mažą kaimelį, kaip vanduo užsėmė. Juos čion Augusto valdžia siuntė. Rytą, vieni tvarką dabos, kiti žmoniją surašinė. Tat-gi Juozapui ir Marijai reikėjo atgal į galasodę grįžti. Nebuvo ką rinkties. Viena, nakties metas; antra, ką-gi lauknuos ieškosi. Pasislėpė pirmame urve, kurį užmatė.

Ši paskutinė scena yra uždaug galinga-patie-tiška; geriau į ją labai atidžiai nežiūrėti... Mikliausi plunksna, gabiausiai teptukas, skaptukas į klindytį neišdriso... Pridengę ją Izajo skraiste — „Mano žmonės nesupranta“ — kreipkime akį į menesieną nušviestus dirvonus, kur piemenėliai gyvulėlius gano.

Dabar, pati naktis. Išskyrus Mirusios Juros lengvą vėją, kuris pats vienas Moabų pakalnėse stūkso, nėsigirdi nieko. Kitaip sakant, jis ir šv. šeimynėlė, tai vienatiniui liūdininkai, kurie turėjo laimę matyti seną erą perduodančią raktus naujam gyvenimui. Ūmai, ten, kur nuvargę piemenėliai sukniubę tūno, suskamba amžina giesmė **Gloria in excelsis Deo!** Šoka iš miego, dairios, o čia dangaus Angelas jiems aiškiai sako: **Vaikelis gimė. Kristus Viešpats, Dovydo mieste.**

Mūsų ir piemenėlių tarpe perilgi amžiai niūksa, kad mes jų džiaugsmą kaip reikiant išpėtum. Žodis **Mes** jiems ne naujiena buvo. Hillelis, Gamalielis Jį tankiai Bažnyčioje vartojo. Nekalbant apie motinas, kurios jiems poterių kalbant, nuolat minėjo. Išgirdę apie tai, ko visi nekantriai laukė, kaip šūvis Betliejus link sudulkejo. Angelų muzikai akompanijuojant, kaip matant, jau prie Jezaus buvo.

Angelas tiesą skelbė. Pamatė ir pažino, jogaie tai Jis, kurio jie ieškoti bėgo. „Klaupkim visi, tarė vienas, čia pat Jo šale; gerbkim Jį, tikras Dievas, dangaus giesmele.“

Dangiška giesmė nutilo; ryto pazaras sužalavo ant padangių sklianto; Marija pakėlė akis, pažino, jogaie tai pirmasis tikinčiųjų būrelis, kurio širdyje Mesijo paveikslas ant amžių paliko...

Neilgai trukus Augusto bernai pabriežė knygoje, jogaie Nazareto vargė pagimdė sūnų — tik tiek... Kunigai po senovei studijuoja Danielių; mokslinčiai ir farizejai laukia vado, kuris Romos pančius nuo rankų nukaltų; žmonės laukia viešpačio, kurio galvai Judos vainikas tikty. Laukia... Vargšai! Klausite Moabų kalnų ir vargingų piemenėlių; jį jums pasakys, kas praeitoje naktėje atsitiko... „Jis atėjo prie žmonių, kuriuos Jis sutvėrė, o žmonės Jo nepažino. Jis atėjo prie savųjų, o jie Jo ne priėmė.“

„Nepriėmė.“ Tėmyk, skaitytojan, tas žodis daug reiškia. Betliejus, tai vienatinė vieta, kurios mūsų Išganytojas niekuomet savo žemiškame gyvenime neaplanė. Kodėl? „Nepriėmė.“ Ilgus metus išgyveno vargingame Nazarete, tankiai Jeruzalėje lankėsi, dažnai tolimo Niliaus pakraščiuose vaikščiojo, Dovydo mieste, kur gimė, niekuomet „Nepriėmė.“ Dangiškas Jo balsas pripildė ruiminą Salemone šventnyčią. Galilėjos klonius ir Ge-

nezareto smiltingus pakraščius; giedru, ar audra, Jis ten visuomet buvo. Betliejuje — niekados. Todelei, kad jis Jam Kalėdų vakarą duris uždarė. Aplėdo jį kartą ant visados. Du tūkstančių metų nuo to nelaimingo vakaro jau baigia švilpti, bet „apleidimo“ baismė ir po šiai dienai po Betlieju stukso. „Nepriėmė.“

Dangiška Angelų harmonija ir malonus Jo balsas tavo širdį klabina; **leisk.** Kaip nelaimingas paliksi tu, jei Jam savo sielos duris uždarysi ir neleisi savo širdyje užgimti! Kaip graudu bus, jei Betliejus Vaikelis pames tave vieną kartą ant visados! **Leisk.** Linksmsios Kalėdos bus tik tuomet, kuomet Jis tavo širdį nušvies.

Morkus.

Kalėdų naktyje.

Kalėdų naktis. Neskamba šiandieną jos aidas taip meiliai ant mūsų lūpų, kaip kadaisia skambėdavo.

Tenai tarp karės audrų skleidžiasi balsas skundų ir dejavimų... Tyko priešas ant gyvenimo mūsų Tėvynės, kaip budelis, savo žiaurumu nori iš-tremti ją iš šio pasaulio, kad neturėtų liuso sau gyvavimo.

Kalėdinis aidas nebeskamba linksmai tenai tarp mūsų žmonių, nes jo vietą turi užėmę vargai ir ašaros.

Užgimimo Kristaus dieną, kuri yra linksmausia ant viso pasaulio kiekvienam krikščioniui, dengia šiandieną kentėjimai ir skausmai.

Plati žemė ir derlingi laukai persimainė į tyrus, į kryžių vietas. Priešo kirviai iškapojo Lietuvos paslaptinius miškus. Puolė ne viena auka Lietuvos mergelių, puolė aukomis ir Lietuvos miestai, miesteliai. Išnyko ir sodžių bakužės samanos, su viskuom išnyko ir patraukimas prie linksmybės toje Kalėdų naktyje.

Nuteriota žemė mūsų Tėvynės, atėmė kasnelį duonos mūsų žmoneliams, visi jų turtai liko išplėsti ir nugramzdyti į baisią bado prapultį.

Kiek tenai mūsų brolių per žiaurumą prieš, nepamatys jau slenkščio savo Tėvynės, prieš galybę nutvėrusi juos į savo nasrus ir padariusi savo aukomis, palaidojo juos šaltuose kapuose.

Gailiai, ak, gailiai verkia vargo žmonija, spaudžia jai iš akių ašaros tremtinis gyvenims. Išvartė iš savo sodybų turi kovoti su žiauriu likimu.

Nelaiminga likimo dalelė visi kas-kart juos labiau spaudžia, o ypač šių metų valandoje. Ne sėdės gal prie stalo lietuvių šeimynos Kalėdų naktyje, nebus kam imti aplotko ir rankas ir dalinti tėveliui, močiutei, broleliui, sesutei, nes gal... gal senai jau guli šaltuose kapuose. Likę daugybė našlaičių ne vienas gal neturi kur prisiglausti, ner kam paguosti, gero žodžio užgirsti, užtaid nelinksma jiems, nelinksmi šių metų Kalėdų naktis.

Daugybė lietuvių sielos paskendę varguose verkia ir dejuoja... Iš suskaustųjų krutinių kyla skundas, o skriaudų balsai veržiasi ten į padangę pas Augščiausiąjį, meldžia Jo mielaširdingumo ir atkeršijimo priešams.

Šiandieną mūsų Lietuvą prispausta vargo ir visokių nelaimių, šaukiasi ir mūsų brolius ir sesutes čionai už juri esančius jų gelbėti ir atjausti savo duosniomis aukomis, bei geru darbu ir žodžin.

Tad-gi lai jų liūdnas Kalėdinis aidas neprabėga tuščiomis pro mūsų ausis. Ir mes nors Kalėdų naktyje atsiminę apie juos, suteikime kokią nors jiems pagalbą.

Z. BAGDZIUNIUTĖ.

„Darbininkui.“

„Darbininke“ brangus
Piln's tikros šviesos,
Mažink mūsų vargus,
Veskie iš tamsos.

Būk varguolių draugu
Ilgus metelius.
Skelbk kas dora, brangu
Po jų namelius.

Darbinink's kiekvienas
Tave pamylės.
O Praamžis Dievas
Tau vis atmokės.

Mes nūnai Tau linkim
Linksmų Kalėdų
Kad linksmas sulauktum
Ir Naujų Metų!

M. J. Urbonas.

DARBININKAS

Sina iš So. Boston'o utarninkais, ketvergais ir subatomis.
Leidžia Am. Lietuvių Rymo Katalikų sv. Juozapo

Darbininkų Sąjunga.

Prenumeratos kainos:

Metams tris kartus savaitėje.....\$3.00
Bostone ir apilinkėje ne tams.....\$4.00
Užrubežyje metams.....\$4.25

Subscription Rates:

Yearly.....\$3.00
Boston and suburbs.....\$4.00
6 months.....\$1.50
Foreign countries yearly.....\$4.25

"DARBININKAS"

(The Worker)

The Lithuanian tri-weekly paper.

Published every Tuesday, Thursday, and Saturday by St. Joseph's Lithuanian R.C. Association of Labor.

"DARBININKAS"

242 W. Broadway.

South Boston, Mass.

Ketvirtos karės Kalėdos

True translation filed with the postmaster at Boston, Mass. on Dec. 19, 1917 as required by the act of October 6, 1917

Sulaukėme štai ketvirtų baisių karės Kalėdų. Ar tai bus paskutinės karės Kalėdos? Didžiausiasis karinių dalykų ir politikos žinovas Amerikoje Frank H. Simonds sako, jog dar turėsime vienas karės Kalėdas. Jisai sako, jog karė iš viso tęsis penkis metus, tai yra baigsis kada nors 1919 metais. Pereitą nedėlią, gruodžio 16 d. įvairiuose laikraščiuose jis padarė savo išvadojimus. Rašo:

"Metai su viršum tam atgal savo nedėliame straipsnyje aš išreiškiau nuomonę, jog karė tęsis keturius metus. Paskutinių laikų nuotikiai patenkina mane, kad mes matysime karę mažiau per penkis metus ir neišrodo, jog nulemimas galės įvykti 1918 metais, neigi iki to laiko, kada Suvienytos Valstijos ištengs išstatyti milijoną vyrų ant Europos laukų su atsakančiu aprūpinimu, idant užlaikyti juos mūsų linijoj.

Išitikinimas, kad karė prasisės mažiausia penkis metus, kilo iš persimainiusio padėjimo, įvykusio del pilno Rusijos pasitraukimo iš karės. Taktikinę pergalę per keturis metus prigulėjo nuo sutartino veikimo Francijos, Britanijos, Rusijos ir Italijos, visoms veikiant iš visų išgalių prieš Centrales Valstybes. Nulėmimas galėjo pakrypti į taktikinį pusę, galėjo būti pramanytas iš karinių nuotikių 1917 metų, jei Rusija būtų varijusis tokiais pat žingsniais, kaip buvo pradėjus pereitais metais. Nulėmimas būtų galėjęs įvykti sekančiais metais, jei Rusijos armijos būtų galėję ir norėję užlaikyti savo vietas ir tokiu būdu būtų palaikę pas save vokiečių ir austrų jėgas. Bet dabar Rusija išnyko, Rumunija turi dingti. Karė pasidaro susirėmimu dviejų pusių, veik lygių spēkų ir bus vienyčiai iki Suvienytos Valstijos nepribus su užtektinu kariuomenės skaičium, kad duoti taktikinams persvarą skaičiuje ant visados.

Pirma pasekmė Rusijos atsitraukimo yra nuotikiai šiaurinė Italijoj ir šiaurinėje Francijoj. Rusijos išėjimas suteikė Vokietijai strategiską rezervą, kurios jai truko nuo pat Verduno nepasisekimo. Ta strategiską rezervą davė proga pavaryti ofensyvą prieš Italiją ir pavesti kontrataką prieš Cambrai — abiejuose atsitikimuose vokiečiai veikė su didesniu smarkumu, negu bile kada pirmiau per pastaruosius du metus.

Mano nuomone taktininkai turbūt bus priversti vien gintis per ištisus atšalinčius metus. Gi tuo tarpu visi ženkiai rodo, jog atšalinama vokiečių pastangos sulaukti dalykų iki didžiojo Amerikų armija atvyks. Vokiečių veik-

mo būdas yra aiškus. Karės pradžioje Vokietija užatakavo Franciją tikėdamasi ją sutremti iki Anglija bei Rusija galės jai prigelbėti. Tas jai nepavyko delto, kad francūzų armijos buvo sumaniai sugrupuojamos ir delto, kad francūzai kariavo su didžiausiu pasiaukojimu. Po to Vokietija atsuko savo domą į Rusiją, stengdamosi pabaigti reikalus su ja iki Francija ir Anglija atkakės jai pagalbon. Tas Vokietijai pavyko padaryti. Uždavė mirtiną smūgį Rusijos gyvyimui ir prašalino Rusiją iš eilės kariauninkų, pavarius didžią kampaniją pradedant nuo Dunajeco ir baigiant ties Vilnium 1915 metais. Žiemą 1915 metais Vokietija atsiskuko vėl prieš Franciją ir bandė apsidirbti su ja iki Anglija įsisiūbuose. Vėl tame nepasisekė. Šiandis su austrų pagelba ji pasiryžo sutriuškinti Italiją su kariuomene, kuri tapo paluonuota rytiniame fronte.

Reikia suprasti vokiečių tikslą. Keletą dienų atgal Ludendorff tą aiškiai apreiškė, kuomet jis pasakė, jog moderniojoje karėje — tai yra tautų susirėmimo — karinis nulemimas mūsų lauke kaip ir negalimas. Tikroji pergalė yra tai nuasiminimas valios ir dvasios silpnėsės tautos stipresniaja. Taip atsitiko su Rusija. Vokietija to tikisi Italijoj.

Dabar mes galime daleisti, kad vokiečiai atsisots atakavę Italiją, kuomet jie pasieks Adige upę, jei tas jiems pavyks paadryti. Iše gal tikėsis, jog tokia pergalė įvairys italus į pilną nusiminimą ir pakirs jų dvasią. Tuomet Italijos karalystė ims skaldytis panašiai, kaip Romanovų imperija. O naminė karė ir revoliucija privės Italiją prie atskiros taikos, kaip kad priedė Rusiją.

Po tokio atsitikimo sekantis vokiečių veikimas bus prieš Franciją. Francija jau nešė šioje karėje didžiausią našą. Francijos kariuomenės labiau nukentėjo, negu bile kurios kitos taktininkų šalies ir proporcionaliai imant taip nukentėjo, kaip Vokietija. Nėra abejonės, jog Francijoj yra didis sunkinimasis kare. Ir išrodo, jog vokiečiai taisosi ir plenuoja užklupti Franciją po sutriuškino Italijos. To užpuolimo tikslas yra apsidirbti su Francija prieš atakimą Suvienytų Valstijų kariuomenę. Tokia ataka nebūtų galima, jei Rusija būtų užsilikusi mūsų lauke, nes Vokietija nebūtų delto turėjusi užtektinai rezervų. Ji net neturėjo užtektinai rezervų del užpuolimo Italijos iki pavojus iš Rusijos pusės visai praslinko.

Šių metų bėgyje Vokietija paėmė neišpasakytas dangybes karinės medžiagos nuo rusų ir lygiai didžią dangybę nuo italų. Ji padidino savo armuotį ir amunicijos sandėlius. Visas tas išteklis bus tais.

Šių metų bėgyje Vokietija paėmė neišpasakytas dangybes karinės medžiagos nuo rusų ir lygiai didžią dangybę nuo italų. Ji padidino savo armuotį ir amunicijos sandėlius. Visas tas išteklis bus tais.

jai ant naudos padaryti didžius antpuolius prieš Franciją šią žiemą arba šį pavasarį. Tuo tarpu austrai išgalės atsilaukyti prieš Italiją ir prieš Serail armiją Balkanuose. O geresnėsės austrų ir vengrų divizijos bus nugabentos vakarinin frontan."

Taip tai perstato karės reikalus garsus politikos žinovas.

JERUZOLIMAS.

Jeruzolimas reiškia "taikos miestas." Jame gyvena ir mokino Taikos Karalaitis — Viešpats Jezus Kristus, mūsų Išganytojas.

Keista, vienok, jog tas miestas pergyveno didesnes perversmes ir baisenybes, apie jį liejosi daugiau žmonių kraują, negu apie bile kokį kitą miestą pasaulėje.

Štai svarbiausieji nuotikiai tame mieste tūkstantmečių bėgyje:

1.000 m. prieš Kristų Karalium Dovydas paima Jeruzolimą ir įsteigia jame savo sostinę.

970 statymas Saliamono šventyklos.

883 filistinai apvogė miestą. 826 m. p. K. Jehoaš paėmė Jeruzolimą.

597 paėmė Nebuchadnezzar. 586 Nebuchadnezzar po žydų nukilimo apgula miestą ir laiko per 17 mėnesių. Po to išgriovė, o gyventojus išgabeno nelaisvėn.

536 — žydai sugrįžta iš Babilonijos nelaisvės ir šimtmetį gyvena po persų valdžia.

332 Aleksandra Didysis apvaldo Jeruzolimą.

305 — paima miestą Egipto Ptolomejus Loter.

203 — paima Sirijos Antiochas.

199 — Užima Egipto gen. Skopas.

170 — Antiochas Epifanas apvogė šventyklą.

168 — Apollonius paima miestą, išdegina jį, vienus žmones išskerdžia, kitus į nelaisvę išgabena, o šventykloje įveda pagoniškas apeigas.

165 — Judas Makabeus atgauna miestą.

163 — Apgula miestą Antiochas Eupator.

134 — Apgula Antiochas Lidas.

63 — užima romėnai.

40 — užima parfianai.

37 — žydai ir romėnai su Herodu ir Losiu atsiima miestą.

Po Kristaus gimimo.

33 — Jezaus Kristaus nukryžiuojimas.

70 — Jeruzolimą apgula Vespasianas, paskui Titus ir laiko 134 dienas. Per tą baissiausią laiką 600.000 lavonų išmesta per miesto sienas. Ugnis pabaigia miesto terionę.

130 — Imperatorius Hadrianas atstatydina miestą.

333 — Jeruzolimas krikščionių miestas.

614 — užima persai.

628 — Heraclius atima nuo persų.

637 — paima mahometonai Amaro vedami.

1077 — užima turkai.

1099 — paima krikščionys vedami Godfrey iš Bovillon.

1187 — užima mahometonai.

1229 — Imperatorius Frederikas pagal sutartį atgauna miestą krikščionims.

1244 — po smarkaus šturmo paima miestą mahometonai ir laiko per 673 metus.

1917 — paima anglų, francūzų ir italų kariuomenės gen. Allenby vedamos.

MIRĖ KUN. GRICIJUS.

Mieste Sioux City, Ia. mirė kun. J. A. Gricius. Mirė netikėtai širdies liga.

Jis buvo pirmutiniu lietuvių kunigu So. Bostone.

Jis kilęs iš Raudėnų parapijos Kaimo gub. Seminariją pradėjo eiti Petrapilyje, o pabaišė Brightone, Mass.

Jis Ameriką atvyko 1896 metais. Visas tas išteklis bus tais.

Mūsų protestai ir skaudus faktai

Jau šiandiena nebe naujiena, kad lenkai visokiais būdais eina prie to, kad Lietuvą šiočiu ar tokiu būdu prijungti prie Lenkijos; jie stengiasi iš tų dviejų šalių sudaryti tokį kraštą, kad jame visiems neva būtų gera, patogų ir liuosa, ištikrųjų gi jiems daugiausia rūpi ne Lietuvos labas, bet Lenkijos ateitis ir galybė. Kitaip ir būtų negali.

Lenkai be Lietuvos tai 6-7-ųjų gubernijų sklypelis žemės — sausumos be marių ir upių, kurios kaip tik pačią Lietuvą ne vien puošia, bet ją ir galinga daro. Lenkams marių ir vandenyno reikia. Čia kelias susidurti ir susinėti su platujo pasauliu. Togi pasaulinio susidūrimo ir susinėjimo vieta lenkams kaip tik yra Lietuva, jos pamariai, jų uostai ir upės.

Valdydami Lietuvos pamarius, turėdami savaisiais jų uostus ir upes, lenkai te gal sustiprinti ir smarkesne padaryti savo krašto pramoniją, prekybą, vaizbą ir šioje srityje susirikioti gvyais ryšiais su kitomis pasaulio šalimis. Per Lietuvą, per jos mares ir uostus Lenkija gali mainikauti su visu pasauliu, siųsdama kur kitur savo prekes ir išdirbinius, jų-gi vietoj sau iš kitur gabendama reikiamus dalykus.

Lenkai prijungę prie savęs Lietuvos plotus išvystų ir savo išveivijos klausimą. Svetimuose kraštuose besitrūkanti Lenkijos išveivija galėtų gražiai grįžti į savo "krajų" ir užplūsti Lietuvos plotus visur darydami konkurenciją lietuviams, už kuriuos jie ir geriau organizuoti ir disciplinuoti, kantrūs ir apuskręsi. Man atrodo, kad prijungus prie Lenkijos Lietuvą, pastaroji be didelio vargo virstų artimiausia Lenkijos kolonija, turtingiausia lenkų tautos aruodu. Mūsų idėjinis gyvenimas ir siekliai kaitintų mūsų tautybę, drūtinų separatizmo geidulus, ne sykį gal sukeltumėm "metiežius" prieš savo "brolius", bet ar daug iš to laimėtumėm suktu šiandiena pasakyti ką tikro.

Atrodo, kad tas prijungimas prie Lenkijos mūsų žemių yra neišvengiamas šios gadynės pasaulio painiovoje. Lietuvis, tiesa, kaip ir visos kitos pasaulio tautos turime lygiai su kitomis teisėmis prie istoriško pasaulio vystymosi ir mes vystomės bent tiek, kad apie mus dabar sviete daugiau kalbama negu pirmiau, nors tie kalbėtojai kartais ir nežino kur mes tikrai esame. Taip jau patį savo kultūra tiems kalbėtojams ams nušviesti ir savę parodyti neįstengiamie, neturime kuo, nesame sutvėrę pas save to, ką sutvėrę turi kiti, kaip va, belgai arba kad ir tie nemelmitie lenkai.

Berods pasauliui savo gal vadais esame "užimponavę", tiek, kiek jam užimponavo albanai, kurie savo ilgais botagais vaikė jiems primestą karalių.

Ta stoka tinkamos kultūros ar tai iš mūsų pačių kaltės ar tai iš šalies susidėjusių mums sunkių išlygų, ta stoka rūbo, kurį dėvi ir tai puošniai dėvi kitos kultūringos tautos ir šalys, visokių politikierių, ekonomų ir diplomatų akyse nustūmia mus į eiles tokių tautų, kurios sudaro vien gerą medžiagą kitoms stipresnioms tautoms mus apvaldyti, paverkti ir ant mūsų dirvonų įsigalėti. Kaip bėgis ir teisės visos žmonių istorijos yra galin-gėniu už bėgi pavienį jos vienatį, atskirų tautų, kaip jų kiekvienos skyrimų vystimas energija priklauso nuo visuotino visų tautų kartu

mant istoriško augimo ir drū-tėjimo, taip lygiai teisės tauts eiti prie savytumo ir neprigulmybės priklausos nuo to, kad tautos dvasia su savo savitais iškiniais ne vien būtų savaimi gyva, bet kad ji išsėstų eiti kartu su pasaulio pažangumu, su visų kitų tautų vystymusi ir drūtėjimu.

Šioje kelionėje tauta atsilikdama nuo kitų, pakliūna į jų sūkurių ir jų gyvenimo verpetuose žlunga. Prasideda ištautėjimo procesas, skilimas atskirų šalies kraštų ir asimilacija.

Pagautoji ir galingesnį gyvenimo sūkurių tauta kitos rasės su savo pavergėja natūraliu būdu išnyksta, gi pakliuvus į glėbį tautai tos pat rasės toji žemesnioji tauta asimiliuojas vedama globa augštesnios kultūros ir galingesnio tautos gėnijo.

Teisė tantom augštesnės kultūros pavertti žemesniausias nėra mirus ir jaja be abejo naudosis augštesnių kultūrų politikieriai ir diplomatai, kad svetimomis žemėmis praplattinti savo ribas ir susidurtinti. Kolonijų klausimas tai gyvas klausimas ne vien pas "buržujus", bet ir darbininkų luome. Apie tai kitą sykį.

Labai abejoju, kad mes, atsidūrę tarp Lenkijos ir Vokietijos, tiek nusvertumėm pasaulio politikoje, kiek jos nusvers dalyvaudami po šiai kare pasaulio žemių ir viešpatijų nustatyme. Netikiu, kad mūsų kultūros vertė ir tautinė sąmonė priverstų diplomatus suteikti mums geidžiamą nepriklausomybę. Jei ją gausime, tai tik paimiava santikių ir kivirčių tarp galingesnių tautų ir viešpatijų taikos kongresų gal pasukti visų ten mintis į Lietuvos nepriklausomybę, ypač atsižvelgus į jos geografinį padėjimą, kur susiduria Vakarai su Rytais.

Vis tiek pasivijais būti ir laukti vien tos pasaulio painiovo laimingo ar nelaimingo mums iširšimo, nevalia. Mes turime savo praeitį ir istoriją. Mums kultūros atsilikimo nuo kitų priežastis mes taipogi žinome. Reikia tą visą pasauliui išdėstyti, reikia prabilti į pasaulio šios gadynės galvočius visomis žymesniomis kalbomis. Jei neturime tam tinkamų žmonių iš savo tarpo, samdykime juos iš kitur. Tegul jie, mūsų vedami ir patariamai, gamina raštus, knygas, kad per jas, galėtumėm pasakyti pasauliui apie Lietuvą, ką reikia pasakyti. Iš dalies šį darbą pas mus jau dirzbama, bet dirbama per mažą, per lengvą. Gi smarkiau jį pavaryti turime iš ko — tai mūsų Kalėdiniai fondai. Patys nesiliaukime protestus rašę prieš bile ką gniaužiantį mūsų nepriklausomybės klausimą, prieš tų gi protestų pridėkime nusamdytą darbą pas svetimtaučius, kurie savo raštais ir kalbomis prabiltų kur tik galima pasaulio dalyse apie Lietuvą.

A. Z.

SUSTOK, SKAITYK, GALVOK!!

Geriausias išrokavimas užsiprenumeruoti laikraščius be skirtumo senas ar naujas skaitytojas.

Užsiprenumeruojant "Draugę" gaus dolerio vertės knygų ir vieną iš mėnesinių laikraščių.

Užsiprenumeruojant antradienį "Darbininką" gaus mėnesinį laikraštuką.

Užsiprenumeruojant kitus katalikiškus laikraščius gausi dovanas knygomis pagal laikraščio vertę.

Pilngus siųskit money order adresuodami:

R. M. Kalinauskas, 613 Union St., Rockford, Ill.

Ksa girdėti lietuvių kolonijose.

SPRING VALLEY, ILL.

Gruodžio 9 d. A. L. R. K. M. S. 3-čia kuopa turėjo surengus vakarą sv. Onos parapijos svetainėje. Buvo lošta trys veikalai ir be to buvo įvairių pamarginimų. Vakaro vedėjas buvo moksl. B. Vitkus. Kalbėjo V. Damašas apie moksleivius. Toliaus sekė solo p-lės A. Masokaitės. Ši garsi solistė jau daug sykių yra atsižymėjus ant moksleivių vakarų.

Toliaus sekė vaidinimas, "Senis ir Giltinė." Giltinės rolę lošė J. Čeputis, Senio — A. Peldzius. Po to dainavo solistė p-lė A. Rupšlauskaitė. Paskui buvo sološtas veikalas "Daina be galo." Šį veikalą atliko Iz. Čepulis, J. Čeputis, P. Marčiukaitis, V. Damašas ir dvi panelės iš L. Vyčių 28-tos kuopos: J. Abračinskaitė ir P. Grigalavičaitė. Toliaus padeklemavo p-lės P. ir A. Stankevičaitės. Po to padainavo solo, vietinis vargonininkas ir pirm. L. Vyčių 28-tos kuopos p. A. Mandekis.

Toliaus sekė perstatymas "Žydas statinėje." Martino rolę lošė J. Čeputis, Jono — A. Peldzius, Marės — p-lė A. Šislauskaitė, Šlėmkės — V. Damašas, Iekus buvo J. Kliemas, jo du darbininkai buvo St. Ivanauskas, ir V. Abračinskas.

Po to vakaro vedėjas pakalbėjo apie reikalingumą lietuvių tautai šviestis. Galop sudainuota keletas puikių dainelių ir Lietuvos himnų, ką atliko vietinis choras.

Labai yra malonu pranešti, kad Springvaliečiai skaitlingai susirenka ant vakarų ir ši syki buvo pilna svetainė, nesitikėjome tiek daug, nes buvo šaltas oras. Bet kas būtų atsitikę, jei oras būtų buvęs gražus?

Julius Ciceronis.

ST. LOUIS, MO.

Lapk. 26 d. čia buvo prkalbos, kurias surengė L. Vyčių 80-ta kuopa. Kalbėjo M. E. Zaldokas iš Chicago, Ill. apie katalikišką spaudą. Labiausiai nurodė jos naudingumą ir ragino skaityt gerus ir dorus laikraščius ir knygas. Be to ir šiaip naudingų dalykų lietuviams išaikuoti. Ragino rašytis prie gerų organizacijų, o labiausiai prie Liet. Darb. Sąjungos. Antras kalbėjo kun. S. E. Kolesinskis iš E. St. Louis, Ill. ragindamas lietuvius šviestis ir dorai gyventi. Abiejų kalbėtojų kalbos žmonėms labai patiko. Pertraukomis deklemavo Elžbieta P. Živaičiūtė. Žmonės labai stebėjosi iš gabumo mažos mergaitės. Dar deklemavo B. Simokaitis, o pabaigoj Vyčių 80-os kuopos lošėjai sološė juokingą komediją "Daina be galo." Atliko gana puikiai. Po lošimo, choras po vadovystę p. A. Živaičio sudainavo "Kur bėga šešupė" ir Lietuvos himną ir tuom viskas užsibaigė.

Kazio Brolis.

AKRON, OHIO.

Šio miesto katalikai yra susitvėrę sv. Petro parapiją ir nusipirkę tris lotus bažnyčiai. Vyskupo nuskirtas kun. Vilkutaitis aprūpinti mūsų dvasinios reikalus.

Tą gerą darbą suardyti buvo atskrydęs nešvarus paktis Strazdas. Jis ėmė laižytis prie komiteto. Kaikurie komiteto nariai tapo suklaidinti. Bet paskui kuomet Strazdas ėmė aiškinti, kad nereikia prie Rymo prigulėti, tai visi suprato, jog tokiame paukščiui lazdos reikia. Tai taip ir atsikratė nuo suvedžio-tojo, kurs nebūdamas jokis Rymo-katalikų kunigas norėjo įsipiršti tikriems katalikams.

Katalikas.

KENMORE, OHIO.

Kaip man teko girdėti, tai Kenmore ir Akrono gyvena apie 300 lietuvių šeimynų. Aš neseniai atvykęs iš Brighton, Mass. Apie lietuvius čia ne daug kas nežino. Sako, jog šviežiai atvykusieji po keletą savaičių gyvena pas svetimtaučius iki dasižino apie saviškius. Keletas organizacijų yra visokių pakraipų. Katalikams reikėtų labiau susijti. Mačiau, kaip žilagalvis socialistas bėgo į savo susirinkimą atiduoti 35c. savo organizacijai. O mes katalikai uolome turime visus viršyti.

LDS. narys.

PHILADELPHIA, PA.

Lietuvių čia tirštai yra. Jaunimo yra gražus būrelis. Didesnė jaunimo dalis nukrypus prie stiklų ir stiklelių. Jiems kvepia praeikiečių svaigalai ir smirdančioji taboka. Kiti prisidengę dailės skraiste telkiasi prie "Dainos" ir nori patraukti katalikišką jaunimą. Vieną kitą pavyko privilioti ir net Vyčių kuopos išdininą. Bet tiems laisvamaniams nepavyko sumedžioti daug jaunimo. Jų vakaruose platinama bedieviška spauda ir esti netikusių blevizgų. Vieną sykį vakaro vedėjas pasakė: "Užlipk ant stogo ir prašyk Dievo, ar Dievas duos duoną!" Ar sveikų smegenų žmogus gali taip tarti.

J. R.

PITSTON, PA.

Gruodžio 14 d. K. S. S. Komisija laikė susirinkimą, kur paaiškėjo, kad 1,591 egz. knygų vertės \$160.35 išpardavė. Būtų daugiau išparduota, bet nelaimė, kad neturėjo. Reikšia pritruko amunicijos be jos ir karianti negalėjo. Skaitytųjų daugiausia surinko p. P. Murauskienė: "Vyčiai" 4, "Moksleivini" 2, po 1 "Zvirbliai," "Garsai," "Draugai," gi "Darbininkui" 17. Kiti ir-gi nuo jos netoli pasiliko. Dar pasižadėjo ateinančią savaitę lėktytėsna eiti. Na, kas dabar visus bytys? Pittstono policija turi daug darbo, nes dažnai lietuviškus ciciliukčius gabeną į belangę, tuli turės pasilikti joje net po tris metus. Dar laimė, kad Pittstono valdžia lengvai atskiria pelus nuo grūdų. Jie jau gerai supranta koks skirtumas tarpe lietuviškų ciciliukčių ir rimtos visuomenės.

Pereitą savaitę "Pittston Gazette" patėmijau, kad šio miesto valdžia turėjo specialį posėdį, kur dalyvavo ir mūsų parapijos gerb. vargonininkas p. L. Vasauskas. Pošdyje nutarė Kalėdoms papuošti eglę. Prie tos išiklės dalyvaus žymesni choral, tarp jų ir mūsų parapijos choras, kurie suvienytomis spēkomis sudarys mižinišką koncertą. Man linksma dar tas pažymėti, kad p. L. Vasauskas užima žymią vietą tame komitete ir jo choras dar dainuos lietuviškas daineles.

Gizelis.

BIGHAMTON, N. Y.

Iš šio miestelio dažnai parašoma apie socialistų darbinius, bet apie socialistes pamirštama paminėti. Jos gali už tai užsirūstinti. O jos labai darbuojasi. Apie socializimą, sufragizmą ir progresiškumą daug kalba ir žino. Bet ne vien kad žino, o ir elgiasi taip, kaip socializmas mokina. Labiausia joms patinka iš socializmo mokslo laisvoji meilė. Tai ją labiausia praktikuoja. O apie tuos žemus, niekingus buržujiškus darbus kaip va gerą valgio gaminimą, švarų namų užlaikymą, darbštumą joms neušimink.

Binghamtonietis.

E. ST. LOUIS, ILL.

Lapkr. 25 d. čia buvo prakalbos, kurios surengė vietos parapija, kad pasiskirti lietuviams katalikams apie gerą katalikišką spaudą — geras knygas ir laikraščius.

Kalbėjo M. E. Zaldokas iš Chicago, Ill. Gerb. kalbėtojas aiškiai nurodė kokią naudą neša gera spauda. Žmonėms kalba labai patiko. Tarpais buvo deklamacijos ir dainos. Deklamavo mažos mergaitės. Labiausiai pasižymėjo graži deklamacija El. P. Živaitės 6 metų mergaitės iš St. Louis, Mo., kuri pdeklamavo "Neužmirškim vargstančių." Choras po vadovybės vietos vargonininko J. Blažio padainavo: "Sveiki broliai" ir tautos himną. Turinį pažymėti, kad vietos vargonininkas dar visai čia neseniai atvyko. Žmonių ir prakalbas atsilankė gana daug, nekuriams neteko sėdinių. Vietos klebonas gerb. kun. S. E. Kolesinskis daug knygelių išdalino žmonėms veltui. Be to dar platino literatūrą iš St. Louis Kaz. Vuosaitis ir Liud. Živaitienė, kuri daugiausiai knygelių pardavė. Prakalbų surengė daug darbavosi kun. E. E. Kolesinskis.

Buvęs prakalbosa.

CLEVELAND, OHIO.

Man Clevelande neilgai būnant daug dalykų pastebėjau. Teko man matyti Alenos korespondencijų iš Clevelando, kuri teisingai padavinėjo žinutes iš Clevelando, ir kokis tai F. Baranauskas, užbombardavo Aleną, išvadindamas melagė ir kitaip. Bet man praleidus kiek laiko, Clevelande pasimatė suvis kitaip ir gaila, kad Alena apsisistoję paduoti žinutes teisingai. Man besiklausant tarpe lietuvių tai ir labai būtų daug reikalingų žinučių paduoti ir laikraštį. Čia yra vietinis laikraštis "Dirva." Nepersenai pribuvo naujas redaktorius ir dar nematęs nei vienos draugijos veikimo, iš kalno pirmutiniam savo numerį užbombardavo Clevelando Vyčius. Vietinis klebonas pažymėjo, kad žmogus neapsimastęs rašė savo šlamštą, kad Vyčiam neduos pirmenybės, nematęs jų nuveikimo. Ant nelaimės Vyčiai turėjo savo pasilinksmimo vakarą 25 d. lapkričio. Veikalas buvo vardu "Mirga." Ir dabar stebėtina, kad tas didvyris savo akis atidarė pamatęs vyčių gabumą scenoje. Ir dabar jau rašo apie Mergos veiklą, kad buvo atvaizduotas artistiška. Tik viena dalykų pamiršo pasiaikinti, kad klaidą padarė sakdamas kad Vyčiams neduos pirmenybės. Ar gal sau mano, kad ne Vyčiai lošė tą perstatymą.

Antras atsitikimas. Atlėkė ant žiemos Strazdas į Clevelandą, kuris save vadina kunigu ir dar to negana po savo vardo rašo dvi dideles raides — D. D. Apie raides nerašysiu, tas nesvarbu. Bet kaip man pasimatė nekuri Clevelandiečiai iš pirmo jo išaiškinimo suprato ko jos vertos ir jis pats. Atsirado ir tokių, kurie Strazdą pamylėjo. Ir aš nu-pūškavau paklausti Strazdo, ar rudens laike Strazdas taip pat čia kaip pavasarį. Bet apsirauk. Kaip pradėjo čia bėti, tai pirmiausia savo plunksnas išgyrė, kad labai gražios ir kožnam žmogui meilios, o paskui pradėjo snapioti su savo snapeliu ant kunigų.

Praeitą vasarą buvo labai didelis sujūdimas pardavinėti pajus (šėrus) del lietuviškos Salės Bendrovės. Ir turbūt žinis čia labai greitai, bet dar apsisistoję. Direktoriai per daug išsiokė. Kaip davėsi girdėti, tai rado dvi ypatas F. M. ir K. J. H., ant kurių nori nustumti savo apsiraukimą.

Brigis.

HARTFORD, CONN.

Gruodžio 2 d. L. R. K. M. Sąjungos 17 kuopos buvo laikytas priekšmetinis susirinkimas. Išrinkta nauja valdyba ateinančioms metams. Dargi buvo gautos laiškas nuo P. S. Kneizio iš La Sallette College su prašimu paaukauti kiek išgalim del misijonierių, kurie laiko misijas po svetimas šalis, kur dar katalikų neapgyventa, taigi visos narės sumetė \$5.40.

Kalėdinin Fondan tapo paskirta \$5.00 iš iždo. Dar turin priminti, kad per tą susirinkimą prisirašė 5 naujos narės, iš ko galima spręsti, kad Hartford'o sąjungietės ne snaudžia.

Korespondentė.

WORCESTER, MASS.

"Darbininko" No. 141 buvo žinutė iš šio miesto, po kuria pasirašo Vytautas. Daugelis įjaprikiša man ir išmėtineja. Viešai pranešu, jog tą žinutę ne aš rašiau.

Pranas Zataveckas.

CHICAGO, ILL.

(North Side.)
LDS. 20 kuopa laikė priekmetinį susirinkimą 9 d. gruodžio šv. Mykolo Ark. par. moksleinės kambaryje. Įstojo trys nauji nariai. Tame susirinkime pakelta daug įvairių klausimų. Nutarta rengti šeimininką vakarą paskutinę dieną šių metų. Minėta vakarą rengia L. Vyčių 5 kp. Moterų Sąjungos 4 kuopa, tai tuom kartu ir mes turime pragrašyti tinkamai laiką, tam tikslui išrinkta komisija iš A. Bacevičiaus ir A. Repšio. Toliaus duotas sumanymas sudaryti liuosnorių kuopelę bei komitetą, kad toji kuopelė susidarius iš pasižventusių žmonių, kurie padėtų gvilenditi pačius pamatinis krikščionių demokratų klausimus. Minėta kuopelė susidarė iš kelių pasižventusių asmenų, taipgi prisizadėjo ir gerb. mūsų klebonas kun. F. Kudirka. Toji kuopelė laikys posėdžius kas savaitę vieną kartą. Pagaliaus prisiminta ir busianti laisvoji tėvynė Lietuva.

Kadangi kuopos ižde kapitalo beveik kaip ir neturime, tai sumetėme kiek keno kišenius leido, viso aukų pasidare \$29.

Prie užbaigos prasidėjo valdybos rinkimas. Susidarė iš sekančių asmenų: pirm. — A. Mureika, jo pagalbininkas — A. Repšys, nutar. rašt. — A. Nausea, fin. rašt. — J. Karašauskas, kas. — J. Šiušis, iždo glob. — M. Mažeika, tvarkos užžiurėtojas — P. S. Mureika. Tuomi ir baigta susirinkimas.

P. Stasys.

KĄ TIK IŠEJO IŠ SPAUDOS ANTRA LAIDA KNYGELĖS REVOLIUCIJA AR RAMUS KULTŪROS DARBAS?

Kaip pats vardas parodo, knygtelė gildinama šių dienų klausimais. Ją parašė žinomasis lietuviškas Druskas. Knygtelė parašyta pasikalbėjimo formoje Darblaus su Pūdktim. Patartina kiekvienam įgyti ją. Knygtelė 20 pusl., kaina tik 5c. Kas prisistys už 10c. kraštos ženkliu tas aplaiks šią knygtelę ir "Anykščių šilelis." Imant nematėsiu kaip 100 egz., nuleidžiamė didelį nuostimtį.

A. RAMOŠKA,
514 W. Saratoga Str., Baltimore, Md.

Pinigus pasiunčiu į Lietuvą ir į Vokietiją.

Per mano tarpininkystę galite gauti:

BADU MIRŠTANTIEMS LIETUVOJE

Jūsų broliams

KARŠ TREMTINIAMS VOKIETIJOJE.

PASTABA: — Pagal įstatus galima gauti tikrai per vieną įstaigą bėgyje vieno mėnesio sekandiai: karš tremtiniams ne daugiau kaip po \$125, šeimynoms \$125, pavieniams ypatoms \$75 ir nepilnametams \$25.

DIDŽIAUSIS LIETUVIŲ BANKAS

JUOZO KOWALIAUSKO.

Tel. Richmond 340.

111 SALEM STREET, BOSTON, MASS.

Kalėdos

"Kalėdos, Kalėdos! kas jūsų nelaukia."

Ir turtuolis ir varguolis, ir senas ir jaunas ir mažas...

Koki tai laimės šventė, koki tai linksmių ramybės diena, ką tai didžio, ką tai stebėtinai prakilnaus ir žavėjančio primenantis diena, diena tokia, kokių mūsų žemiškame gyvenime taip mažai tėra."

Taip kalbėjo Zidorių Juozas stovėdamas vieno didmiesčio parke ir glaudžiamosi prie storo medžio kamieno.

Aplinkui buvo tyku-tyku, viešpatavo tyla pilniausia.

Parko pievutės, kliombai, takai, takeliai ir keliai apdengti šviežiai tirštai iškristusi sniegu, baltu-baltu kaip gulbės pūkai, ir minkštučiu kaip kūdikio širdelė; taip visur viskas lygu-lygu, viskas vienoda, viskas tyrai balta, tik paviršiumi to net akį perveriančių skaisaus baltumo žybsi milijonai briliantų, tai mėnulio šviesa atsismušdama ir lauždamosi sniegu kristaluose žavėjančiai maloniai žaidžia.

Medžiai, medeliai ir krūmai su krūmeliais stori sniegu apsnigti ir šakas nusvarinę lenkė tarsi sapnuodami snaudžia ir mintija, mintija apie ką tai didžiai svarbų, didžiai malonų ir didžiai rimtą.

Viens tik šaltis spaudžia visą dieną šių metų. Minėta vakarą rengia L. Vyčių 5 kp. Moterų Sąjungos 4 kuopa, tai tuom kartu ir mes turime pragrašyti tinkamai laiką, tam tikslui išrinkta komisija iš A. Bacevičiaus ir A. Repšio. Toliaus duotas sumanymas sudaryti liuosnorių kuopelę bei komitetą, kad toji kuopelė susidarius iš pasižventusių žmonių, kurie padėtų gvilenditi pačius pamatinis krikščionių demokratų klausimus. Minėta kuopelė susidarė iš kelių pasižventusių asmenų, taipgi prisizadėjo ir gerb. mūsų klebonas kun. F. Kudirka. Toji kuopelė laikys posėdžius kas savaitę vieną kartą. Pagaliaus prisiminta ir busianti laisvoji tėvynė Lietuva.

Kadangi kuopos ižde kapitalo beveik kaip ir neturime, tai sumetėme kiek keno kišenius leido, viso aukų pasidare \$29.

Prie užbaigos prasidėjo valdybos rinkimas. Susidarė iš sekančių asmenų: pirm. — A. Mureika, jo pagalbininkas — A. Repšys, nutar. rašt. — A. Nausea, fin. rašt. — J. Karašauskas, kas. — J. Šiušis, iždo glob. — M. Mažeika, tvarkos užžiurėtojas — P. S. Mureika. Tuomi ir baigta susirinkimas.

P. Stasys.

Kadangi kuopos ižde kapitalo beveik kaip ir neturime, tai sumetėme kiek keno kišenius leido, viso aukų pasidare \$29.

Prie užbaigos prasidėjo valdybos rinkimas. Susidarė iš sekančių asmenų: pirm. — A. Mureika, jo pagalbininkas — A. Repšys, nutar. rašt. — A. Nausea, fin. rašt. — J. Karašauskas, kas. — J. Šiušis, iždo glob. — M. Mažeika, tvarkos užžiurėtojas — P. S. Mureika. Tuomi ir baigta susirinkimas.

P. Stasys.

Kadangi kuopos ižde kapitalo beveik kaip ir neturime, tai sumetėme kiek keno kišenius leido, viso aukų pasidare \$29.

Prie užbaigos prasidėjo valdybos rinkimas. Susidarė iš sekančių asmenų: pirm. — A. Mureika, jo pagalbininkas — A. Repšys, nutar. rašt. — A. Nausea, fin. rašt. — J. Karašauskas, kas. — J. Šiušis, iždo glob. — M. Mažeika, tvarkos užžiurėtojas — P. S. Mureika. Tuomi ir baigta susirinkimas.

P. Stasys.

Kadangi kuopos ižde kapitalo beveik kaip ir neturime, tai sumetėme kiek keno kišenius leido, viso aukų pasidare \$29.

Prie užbaigos prasidėjo valdybos rinkimas. Susidarė iš sekančių asmenų: pirm. — A. Mureika, jo pagalbininkas — A. Repšys, nutar. rašt. — A. Nausea, fin. rašt. — J. Karašauskas, kas. — J. Šiušis, iždo glob. — M. Mažeika, tvarkos užžiurėtojas — P. S. Mureika. Tuomi ir baigta susirinkimas.

P. Stasys.

Kadangi kuopos ižde kapitalo beveik kaip ir neturime, tai sumetėme kiek keno kišenius leido, viso aukų pasidare \$29.

Prie užbaigos prasidėjo valdybos rinkimas. Susidarė iš sekančių asmenų: pirm. — A. Mureika, jo pagalbininkas — A. Repšys, nutar. rašt. — A. Nausea, fin. rašt. — J. Karašauskas, kas. — J. Šiušis, iždo glob. — M. Mažeika, tvarkos užžiurėtojas — P. S. Mureika. Tuomi ir baigta susirinkimas.

P. Stasys.

Kadangi kuopos ižde kapitalo beveik kaip ir neturime, tai sumetėme kiek keno kišenius leido, viso aukų pasidare \$29.

Prie užbaigos prasidėjo valdybos rinkimas. Susidarė iš sekančių asmenų: pirm. — A. Mureika, jo pagalbininkas — A. Repšys, nutar. rašt. — A. Nausea, fin. rašt. — J. Karašauskas, kas. — J. Šiušis, iždo glob. — M. Mažeika, tvarkos užžiurėtojas — P. S. Mureika. Tuomi ir baigta susirinkimas.

P. Stasys.

Kadangi kuopos ižde kapitalo beveik kaip ir neturime, tai sumetėme kiek keno kišenius leido, viso aukų pasidare \$29.

Prie užbaigos prasidėjo valdybos rinkimas. Susidarė iš sekančių asmenų: pirm. — A. Mureika, jo pagalbininkas — A. Repšys, nutar. rašt. — A. Nausea, fin. rašt. — J. Karašauskas, kas. — J. Šiušis, iždo glob. — M. Mažeika, tvarkos užžiurėtojas — P. S. Mureika. Tuomi ir baigta susirinkimas.

dystei, ir priėjęs prie didelio aržuolo dairėsi ar nėra kur patogios šakos, po kuria galima būtų pasikarti.

Nusijuosė nuo pilvo dirželį, užsinėrė sau ant kaklo ir jau ketino kabintis į medį, kad pasirūšus po kokia aržuolo šaka pasikarti ir užbaigti visus žemiškojo gyvenimo vargus, nelaimės ir sielvartėlius.

Aplinkui tyla viešpatavo, sniegas baltavo, šaltis šalo, mėnulis skaisčiai balzganai švietė, niekas niekur nei krust. Geresnių sauzūdystei aplinkybių nei sapne nesuapnuos.

Jau Juozas pasilipo ant atsiakiusios aržuolo šakos ir prie jos rėša dirželio galą, paskui tik pasileis nuo šakos ir jau kabo, ir užbaigtas kriukis ir sudiev visiems žmonėms, vargams ir nelaimėm.

Jau nusvarino žemyn kojas, bet dar kamziolkos guzikai užkliuvo už kokios tenai šakutės kurių nevalioja atsekti.

Tik staigu pasigirdo ore skardus varpo balsas: bam, bam, bam... Prispildė tuomi garsu visas oras, visos parkas. Tarsi kiekvienas medelis atkartojto to varpo garso aidą... bam, bam, bam...

Tas Juozą sulaikė nuo sauzūdystės...

Atrišęs dirželį nuo medžio šakos, nusinėrė nuo kaklo, nušoko žemėn ir nuėjo į tą pusę, iš kur girdėjosi nuolatinis varpo gaudimas.

Eidamas sau manė:

— Viešpatie, ačiū Tau, kad Tu mane sulaikėi nuo patzūdystės šio varpo garsu. Tegul tas varpas taip kaip kitus ir mane šaukia prie Tavęs, tegul šaukia prie maldos, prie atgailos, prie ištvermės ir prie do-rybių...

Atėjo į bažnyčią, pilna bažnyčia žmonių prisikimšusi, vargonai užia, giesmininkai gieda, šviesų pilna bažnyčia, kvietkų vainikais išdabinti altoriai, prie šoninio altoriaus papuola stailė, kurioje Viešpats Jezus — Kūdikėlis guli tarp gyvulių ir piemenėlių ant pluoštelio šieno eždiuose.

Kunigas užgiedoj "Gloria in excelsis Deo." Užgandė vargonai ir didžiulio giesmininkų choro balsai atkartotinai įvairiomis melodijomis giedoj: "Garbė ant augštybės Dievui, o ramybė pasaulyje žmonėms geros valios."

Giedoj tą giesmę visi žmonės, giedoj ir Juozas, ir begiedodamas taip susigrandino, kad net verkė.

Išsiskirstė po piemenėlių mišių visi žmonės namo, o Juozas vis dar tebeklūpojo prieš Kūdikėlį Jėzų stailėje. Juo jis ilgias meldėsi juo jam buvo ant širdies ramiau ir lengviau...

Siandien nuo to laiko pralinkė jau keletas metų. Juozas yra vienu iš turtuolių ano didmiesčio. Jisai kas metą su visa savo šeimyna Kalėdų naktyje pirmutiniai ateina į bažnyčią ant piemenėlių mišių.

Juozienė, Juozo antroji patik kas metai daugiausia prisidėdavo prie surengimo Kalėdų eglaitės parapijos vaikų mokykloje ir senelių prieglaudoje.

Juodu aprūpina kuomi tik galėdamu visus parapijoje esančius našlaičius.

Juodu yra tikrais varguolių

globėjais. Visi juodu gerbia, myli ir pagodonėje laiko.

Ir gyventi jiems sekasi, ir turto turi įvalias... O jeigu jūs norite sužinot kokią laimę Juozas rado dar tą patį naktį, kuomet nepasikorė, tai ir tą galiu tamistoms pasakyti.

Jisai tą pat rytą išeidamas iš bažnyčios pamatė susturisia ir nuo šalčio drebančią našlaitelę Onutę. Jos pasigailėjo, pasiėmė su savimi ir nuėjęs pas senovės pažįstamą savo draugą kalvį, pas jį apsigyveno. Tąją našlaitelę rūpinosi, leido į mokslius, taip kaip savo tikrą vaiką. Merginai užaugus, ir kalviams peršau, Juozas tąją Onutę ėmė sau už moterį ir dabar laimingai meilėje, sutikime gyvena.

O žimona, kad jau jeigu

Broliai ir sesers.

Praeito LDS. seimo nutarimą apie surengimą spaudos savaitę jau taip kaip ir išpildėme.

Daugelyje kolonijų jau tos savaitės pasibaigė ir jų pasekmės yra geros.

Negaila to padėto triuso ir tos išeikvotos energijos, kurią mūsų katalikų visuomenės veikėjai į tą dalyką įdėjo.

Pasekmės viso katalikiškos spaudos platinimo yra didesnės negu kad mes galėjome tikėtis.

Netik didesnės kolonijos išsiūdinio, bet subruzo ir mažosios, net ir tokios apie kurių buvimą ir gyvavimą pirmiausia net nei girdėti ne buvo.

Ką tai reiškia bendras sistematiškai pravestas darbas, darbas kuriam katalikiškoji lietuvių visuomenė užjaučia pritaria ir remia.

Tiesa, mes galėjome dar daug geresnės pasekmės turėti, ir ateityje, neabejoju, kad mes jas turėsime, bet kaip ant antrų metų praktikos tai turime būt pilnai patenkintais ir tuomi ką turime, nes ir iš to vien tik pasidžiaugti tegalima.

Bet mes broliai ir sesers, visi LDS. nariai ant jų pasekmių neapsistokime, tas tegul vis vien tik padrasina prietolimesnio uolau veikimo.

Kuriose kolonijose turime susitvėrusius K. Spaudos Savaitės komitetus, tai tų komitetų ne likviduokime, tegul tie komitetai veikia nuolatos, tegul jie šviečia kaip toji marių likarna — švyturys, kuri apsergėja laivus nuo susikuli-

mių ir pakraščiuose riogsančias uolas, kuri parodo keleiviams kelią, kuriuomi gali laiminti, be pavojaus pasiekti uostą-prieplauką. Juk tuomi švyturiu, taja išganinga šviesa tai ir yra katalikiškoji spauda, kurios skleidimu ir platinimu privalome rūpintis kiekvienas čoras ir susipratęs katalikas, kiekvienas lietuvis.

Juo daugiau bus šviesos, juo geriau pamatysime visokias pinksles ir kerplėšas verčiamas ant mūsų kelio, kuriuomi keliaujame kaip prie žemiškos liglaikinės, taip lygiai ir prie amžinos laimės.

LDS. centras, kitus visus reikalus tarsi užmiršęs, kaip laikraštį "Darbininkę" tamistos galėjote pastebėti, daugiausia rūpinosi, kad tik tos K. Spaudos savaitės gerai pasisektų, o tas viskas buvo da-

gubėjais. Visi juodu gerbia, myli ir pagodonėje laiko.

Ir gyventi jiems sekasi, ir turto turi įvalias... O jeigu jūs norite sužinot kokią laimę Juozas rado dar tą patį naktį, kuomet nepasikorė, tai ir tą galiu tamistoms pasakyti.

Jisai tą pat rytą išeidamas iš bažnyčios pamatė susturisia ir nuo šalčio drebančią našlaitelę Onutę. Jos pasigailėjo, pasiėmė su savimi ir nuėjęs pas senovės pažįstamą savo draugą kalvį, pas jį apsigyveno. Tąją našlaitelę rūpinosi, leido į mokslius, taip kaip savo tikrą vaiką. Merginai užaugus, ir kalviams peršau, Juozas tąją Onutę ėmė sau už moterį ir dabar laimingai meilėje, sutikime gyvena.

O žimona, kad jau jeigu

Broliai ir sesers.

Praeito LDS. seimo nutarimą apie surengimą spaudos savaitę jau taip kaip ir išpildėme.

Daugelyje kolonijų jau tos savaitės pasibaigė ir jų pasekmės yra geros.

Negaila to padėto triuso ir tos išeikvotos energijos, kurią mūsų katalikų visuomenės veikėjai į tą dalyką įdėjo.

Pasekmės viso katalikiškos spaudos platinimo yra didesnės negu kad mes galėjome tikėtis.

Netik didesnės kolonijos išsiūdinio, bet subruzo ir mažosios, net ir tokios apie kurių buvimą ir gyvavimą pirmiausia net nei girdėti ne buvo.

Ką tai reiškia bendras sistematiškai pravestas darbas, darbas kuriam katalikiškoji lietuvių visuomenė užjaučia pritaria ir remia.

Tiesa, mes galėjome dar daug geresnės pasekmės turėti, ir ateityje, neabejoju, kad mes jas turėsime, bet kaip ant antrų metų praktikos tai turime būt pilnai patenkintais ir tuomi ką turime, nes ir iš to vien tik pasidžiaugti tegalima.

Bet mes broliai ir sesers, visi LDS. nariai ant jų pasekmių neapsistokime, tas tegul vis vien tik padrasina prietolimesnio uolau veikimo.

Kuriose kolonijose turime susitvėrusius K. Spaudos Savaitės komitetus, tai tų komitetų ne likviduokime, tegul tie komitetai veikia nuolatos, tegul jie šviečia kaip toji marių likarna — švyturys, kuri apsergėja laivus nuo susikuli-

kam Dievas duoda tai ir dribtelia.

Kaip atsimena Juozas apie savo rengimąsi prie pasikormo, tai tik nusispjaua ir sumurma: buvau kvailas kaip ne katalikas. Bet ačiū Dievui, kad manę Kalėdos išgelbėjo nuo tokios baisios nuodėmės ir kvailystės.

O Juozienė jį apsikabinusi pabučiuoja ir myluodama pritaria:

"Ačiū Viešpačiui už Kalėdas, kad nebūčiau tose Kalėdose nuėjusi Jėzulėliui pasi-melsti, tai Dievai žino kur būčiau atsidūrusi, o dabar prie savo Juozelio ko manei be-trūksta!"

Ir meilės ir laimės ir turto, visko širdelėi likvalios.

— Ačiū Viešpačiui.

F. V.

L.D.S. reikalai.

Broliai ir sesers.

Praeito LDS. seimo nutarimą apie surengimą spaudos savaitę jau taip kaip ir išpildėme.

Daugelyje kolonijų jau tos savaitės pasibaigė ir jų pasekmės yra geros.

Negaila to padėto triuso ir tos išeikvotos energijos, kurią mūsų katalikų visuomenės veikėjai į tą dalyką įdėjo.

Pasekmės viso katalikiškos spaudos platinimo yra didesnės negu kad mes galėjome tikėtis.

Netik didesnės kolonijos išsiūdinio, bet subruzo ir mažosios, net ir tokios apie kurių buvimą ir gyvavimą pirmiausia net nei girdėti ne buvo.

Ką tai reiškia bendras sistematiškai pravestas darbas, darbas kuriam katalikiškoji lietuvių visuomenė užjaučia pritaria ir remia.

Tiesa, mes galėjome dar daug geresnės pasekmės turėti, ir ateityje, neabejoju, kad mes jas turėsime, bet kaip ant antrų metų praktikos tai turime būt pilnai patenkintais ir tuomi ką turime, nes ir iš to vien tik pasidžiaugti tegalima.

Bet mes broliai ir sesers, visi LDS. nariai ant jų pasekmių neapsistokime, tas tegul vis vien tik padrasina prietolimesnio uolau veikimo.

Kuriose kolonijose turime susitvėrusius K. Spaudos Savaitės komitetus, tai tų komitetų ne likviduokime, tegul tie komitetai veikia nuolatos, tegul jie šviečia kaip toji marių likarna — švyturys, kuri apsergėja laivus nuo susikuli-

mių ir pakraščiuose riogsančias uolas, kuri parodo keleiviams kelią, kuriuomi gali laiminti, be pavojaus pasiekti uostą-prieplauką. Juk tuomi švyturiu, taja išganinga šviesa tai ir yra katalikiškoji spauda, kurios skleidimu ir platinimu privalome rūpintis kiekvienas čoras ir susipratęs katalikas, kiekvienas lietuvis.

Juo daugiau bus šviesos, juo geriau pamatysime visokias pinksles ir kerplėšas verčiamas ant mūsų kelio, kuriuomi keliaujame kaip prie žemiškos liglaikinės, taip lygiai ir prie amžinos laimės.

LDS. centras, kitus visus reikalus tarsi užmiršęs, kaip laikraštį "Darbininkę" tamistos galėjote pastebėti, daugiausia rūpinosi, kad tik tos K. Spaudos savaitės gerai pasisektų, o tas viskas buvo da-

Kalėdų dovanos.

A. MATUTIS.

Buvo tai Kūčių vakaras.
„Eikite gultu — la-bą vakarą!“ — buvo jiems tarta.
Jonukas ir Marytė gan liūdnai apsiša-roję nukiutino į jų miegamąjį kambarį.

Tėvas tą dieną bu-vo nuo darbo ir kitų rūpesčių nuvargęs, o kadangi nedavė jam ramybės visokiais klausymais ir maldi-mais Kalėdų dovanų, apie kurias nusibodo jam klausytis ir ant klausymų atsakinėti, nuvarė juos gultu septyniose, vieton aš-tuntos valandos.

Tokia dabar bran-genybė, kad sunku ir ap-rokuoti visokias iš-eigas, o, mat, ką jie dar užsimanė: dova-nų! Ne tie jau laikai; pirmiau, kuomet ka-rės dar nebuvo, vis-kas pigiau atsieidavo, o prie to gi šv. atminties ma-no pačiutė ši-tą sugebėdavo sutaupinti; nūn-gi vai-kų ir tarnaitės užlaikymas mane visą ap-sunkina, kad pats jau nežinau, ką pradėti ir ko griebtis; visi reikalai palaidi ir daugiau išlaidų.

O vaikučiai dar nemiegojo, jie verkšleno, kad jų tėtė taip negerai su jais pasielgė, nesuteikdamas jiems dovanų ir nuvarydamas juos taip anksti gul-tų. Prieš mamos taip nebūta. Kuomet dar ji buvo gy-va, visuomet ir eglėlė raskavosi ir įvairių dovanų būdavo. O dabar visai nieko.

— Kas-gi atsitiko su tėte, kad jis taip persi-mainė ir tapo toks negeras del mūsų? — klausė vienas kito vaikučiai.

Aštuntą, devintą ir dešimtą išmušė laikrodžiai. Jie dar buvo neužmigę. Įvairios mintys ir-gi nesu-teikė jiems ramumo ir užsiganėdinimo. Kiekvienas sau mąstė.

— Marytė, ar tu dar nemiegi? — užklausė Jo-nukas.

— Ne brolyti, — atsiliopė saldus mergaitės bal-sas, — stengiausi, bet negaliu; mano akys nesimerkia. Prie to liūdnai man darosi, kad tėtė pa-sakė, jog šv. Mikalojaus nebėra. Bet aš žinau, jog yra, ir tėtė negali to užgiminti, kadangi jis kas metai ateidavo pirmiau, prieš brangios mamytės mi-rimą.

— Bet-gi klausyk, Jonuk, — tarė sesytė. — Rodosi man, kad mama visuomet melsdavosi, saky-dama, jog Dievas visada išklauso, jeigu kas gerai melsdžiasi ir, be abejonės, ji prašydavo Dievo, idant prisistų šv. Mikalojui su mašu įvairių dovanų, ko-kias kad apturėdavo kas metą.

— Tėtai reikėtų, — paskatino Jonukas, — pa-simelsti, kaip kad mama melsdavosi ir prašyti Die-vo, kad prisistų dovanų mašu.

— Aš ir-gi taip manau, — atsiliopė Marytė. Daugiau nieko neįstare, klaupėsi jiedu ant ke-lių, susidėję rankas ties krūtine.

— Tai-gi, Jonuk, — pradėjo sesytė, — turiva tvirtai tikėti, jog tasias dovanas, kurių prašysva, turiva apturėti. Tu-gi turi dabar tylėti ir laukti, pakol aš išstariu „amen“, tuomet pats atkartosi savo meldimą, ko reikalauji.

— Gerai; pirma pradėk!

— Brangusis Jėzau, — pasilėjo malda iš mer-gaitės lūpų, — žvilgtelk ant mano brolyčio ir su-teik savo malones del mūsų, kurių prašova; pala-mink mūsų tėtę, idant jis tikėtų, jog yra šv. Mi-kalojus, kurs pasirodo daug gėresnis, nes myli mus; taip-gi lai nebesirūstina ant manęs ir brolyčio. Nuo savęs aš meldžiu, idant šv. Mikalojus atneštų man lėlę, virdulį ir puodžiukus. Tikin, jog mano pra-šymą išklausi, — „amen.“

— Mielas Jėzau, — pradėjo Jonukas, — atsiųsk šią naktį šv. Mikalojų, kad atneštų įvairių dovanų. Aš noriu turėti uogučių, saldainių, knygų ir daug kitko, — „amen“, — tuomet būsiu geru vaiku.

Pabaigė kiekvienas savo malda, truputį nusi-džiaugė viltyje, jog rytmetyje apturės pagėdaija-mas dovanas, ir gan linksni nulinco po duknomis ir netrukus sumigo.

Tėvas gi prie laikraščio buvo bepradėjęs snau-siti, bet skardus dešimtos valandos mušimas pabu-dino jį; pašokęs jis atsiminė apie gan rastių pasi-elgimą su vaikučiais. Galėjosi tai padaręs, bet ką padaryti — pervėlu jau dabar; jie gal miega sal-džiu miegu. Nereikia jų budinti. Bet-gi jų pama-tymo noras — miega jie, ar ne — traukte jį trau-kė, kad pažvelgus į jų miegamąjį kambarį. Sąžinė, rodis, jau išmetinėjo netikusį jo pasielgimą. Juk

jis yra tėvu, net našlaičių tėvu, nes jie motinos jau nebeturi — pasimirė...

Pamatymo noras jį pergalėjo ir jis tylomis nuė-jo jų kambario link. Tame laike vaikučiai mēdė-si. Tas jų pasielgimas labai jį sujūdino, ir kuomet jis išgirdo Marytės žodžius — „palaimink mūsų tėtę“ — gailios ašaros nuriedėjo per jo skruostus, o Jonuko prisizadėjimas — „būsiu geru vaiku“ — pralinksmino jį, ir jis visai persimainė.

— Nuostabu, kad visai pamiršau, — tarė sau, — kaip ilgėjau tų brangių Kalėdų švenčių, kuomet mažas dar buvau. Turiu atitaisyti mano klai-dą, išklausan vaikučių meldimą.

Po to atsigrįžęs, atsitolino nuo jų kambario, numetė šliures ir naktinį aprėdą, persirėdė ir išė-jo miestan, idant supirkus viską, ko vaikučiai mel-dė Augščiausiojo.

Tai padaręs, sugrįžo jis namon labai linksmas, linksmesnis negu kitados buvo. Džiaugėsi visa sie-la, kad vaikučiai ateinantį rytą didžiai nusistebės, pamatę Kalėdų dovanas.

— Laimingas jaučiuosi! — tai prataręs, susta-tė jis visas dovanas prie vaikučių kambario durų. — Prižadų kiekvieną metą panašiai elgtis ir tē-gu šv. Mikalojus lankosi pas mus kiekvieną Kūčių naktį; — padaręs tuos prižadus ir būdamas užganė-dintas, nuėjo jis ant nakties atilsio.

Rytmetį pradėjo švisti, kuomet dienos viešpats apgalėjo tamsybių eonus ir žvaigždės viena po kitai nyko; tuomet keturios mėlynos akutės plačiai atsi-vėrė, tuo gi pačiu sykiu įsimeigė į Kalėdų dova-nas. Tuojau vaikučiai pašoko iš lovos, linksni ir užganėdinti, jog tos dovanos, kurių mēdė, čia ties kojomis guli. Begalo džiaugėsi ir net verkė; tuo pačiu sykiu šaukė tėtę: — „skubink ir atiek pažū-rėti, kokias dovanas šv. Mikalojus šią naktį atga-benų; viską turiva, ko mēdėva...“

— Dabar, brangusis tėte, — tarė Marytė džiaug-damosi, — tikėsi, jog yra šv. Mikalojus; aš tą ži-nojau.

Tėvas iš linksnumo ir užsiganėdinimo net pa-šoko; visi linksnūs buvo, o mažas Jonukas, apsi-kabinęs tėvo kelius, apreiškė to visko paslaptį ir ap-sakė, kaip Marytė minėjo, jog brangioji mama vi-suomet melsdavosi ir Dievas danguje išklaudydavo josios malda.

— Tai-gi ir mudu tą padarėva, ir Dievas išklau-sė mudviejų malda, — užbaigė Jonukas.

— Turiu pripažinti, — pritarė tėvas, jog Die-vas, jūsų malda išklauso, tą viską jums suteikė. (Lai taip jau būna mano malonusis kūdikis, — tarė savyje tėvas; — būtų gal perskaudu, jeigu pasa-kyčiau teisybę...).

St. Bonaventura, N. Y.
Grudis, 1914.

Viešbutij nebuvu jiems vietos.

Pasaulio atsinešimą prie kiekvienos naujai apsi-reiškusių Tiesos galima skaityti trumpoje a-pysakoje didžiausio užgimimo nuo Laiko pradžios. Marija pagimdė vaikėlį Kristų edžiose — „nes ne-buvo viešbutij vietos Jiems.“

Del pasaulinės garbės, šlovės, materialio pasisekimo, laurais apvainikuoto triumfo gra-žybėje šviesų spindančio viešbučio durys plačiai at-daros, žavėjanti muzika svaigina viduje, ir vis-kas ten laukia tų malonių svečių.

Bet norui eiti praklinių siekių link, karžygiš-kai pastangai daryti pasaulį gražesniu, pašventi-mui sielos dideliems idealams — reišia edžios ir siauras erkščiais apaugęs takas, apšviestas tiktai Tiesos žibintuvu augštai iškelti rankoje. Tikslas.

Tiesa visados turi iškovoti sau taką pasaulyje. Teisybė turi viena pati eiti į Alyvų Daržą. Tei-singumas turi drąsiai eiti ant Kalno Kalvarijos, nežiūrint visų pastangų dedamų nužudyti jį. Mei-lė visados turi išsiliesti iš tamsių neapykantos de-besių, norinčių užtemdyti ją.

Šitos didelės ir gražios pasaulio tiesos turi už-gimti edžiose skurdo, skausmo ir kančių, nebe-surandant sau vietos viešbutyje žmogaus minties. Paskiau įsigalėję, jos paskandina savo šviesybė-je viskas ir prima į savo farpą tuos, kurie ne-priėmė jų valandose priešpaudos ir sunkios kovos su tamsybėmis.

Kristui, Didžiausios Tiesos pasiuntiniui atė-jus, kaip kūdikiui, nebuvo vietos viešbutyje. Kaip vaikelui nebuvo Jam vietos Izraelėje, kai-po žmogui nuteistam Piloto miriop, Jam nebuvo vietos ant žemės.

Gyvenimas Jo išrodė žmonėms klaidą, pasek-mės bergždžios, o vienok šiandieną pasaulis turi desetkus tikstančių bažnyčių, dvasiškų viešbučių pastatytų Jo atminčiai.

Gyventi ant Tiesos Kalno ir ginti ją nuo pa-

niekos, neapkantos, žmonių žiaurumo sunkiau-siuose momentuose, tamsiausiose valandose re-miantis, tik ant vilties, kad Tiesa turi laimėti — reikia prakilnos dvasios drąsos.

Kiekvieno gyvenime pasitaiko daug tokių va-landų, kada žmogus po širdingiausių pastangų pasiekti sielos troškimą, sutikęs žiaurias nepasi-sekimo akis, matydamas, kad jo geriausi norai palieka bergždžia svajonę, dvasinės spekos ap-leidžia, — jis abejonėje pradeda sau kalbėti: „Ko vertas mano darbas, mano gyvenimas? Kam tu-riu aš kęsti skurdą, nuliūdimą, pasaulio užmir-šimą ir gyvenimo nepasekmes? Kodel mano spe-kos ir pastangos eiti keliu žmogaus gero, miela-širdingo ir teisingo nyksta? Kodel-gi nelemta yra man turėti ko trokštu? Ar prakilnūs siekiai ir troškimai, dideli idealai dar turi pasaulyje vertę? Šie yra dideli klausimai; yra tai ašaros liū-dinčios sielos.

Jie yra sunkūs atsakyti paprastu kasdieninės logikos ir materialio protavimo keliu, bet sielos gėlmės, kas tokio galingesnio už logiką ir prota-vimą kalba mums, kad viskas tas turi didelę ver-tę ir kad mes turime nuolat žiūrėti atkiomis aki-mis į šviesią ateitį, nors ir tamsiausi deebiai deng-tų ją nuo mūsų.

Blizganti paviršium laimė, visko pilnumas, saumyliška užganėdintas gyvenimas neturi išvesti mus iš kelio teisybės. Jeigu pažinsime ją, mes neeisime ieškoti užsiganėdinimo viešbutyje, nes pažinimas tiesos ir yra didžiausio sielos užganė-di-nimu — tikra laimė.

Gyvenime yra kas tokio didesnio, augštesnio, negu svaiginantis viešbučio vyliojimas, materia-lio pasaulio užgimimas.

Jautimas padaryto gero darbo, stiprus prisi-rišimo prie idealo; teisingumas kiekvieno žingsnio, kitų gyvenimo savo darbas pasaldinimas, pakėli-mas, ta meilės šviesa kitų akyse, atkreiptose į mus — jie tai yra nevystantieji gyvenimo žiedai vainike tos garbės, kuri yra didesnė už mus pačius ir kurios mes neradime viešbutyje.

Teisybė gyvenime atneša sielai romą, būdo diržingumą išdirba, pastovumą sukelia, inkvepia kad turtas ir materializmas nėra laimė.

Toks gyvenimas yra tai gyvenimas be mirties — yra tai pildymas tiesos, kaip mes ją suprantame ir matome, sutinkant pasekmes drąsiai, be nu-siminimo. Reiškia tai gyventi, kad duoti, bet ne vien tikti, kad gauti ką, pasirūpinimas dau-giaus tuomi, ką mes duodame, o ne ką gauname, daugiau tuomi kas mes esame, o ne ką turime.

Žmonija šiandieną sapnuoja auksiniais sapnais apie tą, ką padaryti galėtų, kad pinigų turėtų, apie tą laimę, linksmybę smagumą, ramybę ir taiką, ką ji minios suteiktų. Bet turtas kaip tik negali nupirkti to, ko pasaulis daugiausiai trokšta — meilės, malonumo, ramybės, inkvėpimo, tikejimo, teisybės. Didžiausia dovana ką žmogus pasauliui gali duoti, tai yra patarnavimas. Ir tokį patarnavimą, augščiausioje formoje, giliau-šioje prasmėje, — mes atrandame pašvęstą žmonijai Stainelės edžiose.

Per visus amžius kiekviena didelė tiesa turėjo kovoti už savo vietą. Bet pasekėjai jos ir pasa-lis žino, kaip verta yra kovoti už tikrą tiesą. Iš tokios kovos pergalėtojas išėina su nauja stiprybe. Numindžiota, nukirsta žolė visad išaugo žalesnė. Visi mes turime nuolat kovoti už savo idealus, už tiesą, nežiūrint į tą, kiek ta kova mums atseina, neklaustant užgimimo arba nupeikimo saumylioje paskendusios minios viešbutyje. Jeigu mes esame tikri, kad einame su tiesa, pagal mūsų augščiausios šviesos, sekdamis spindančią žvaigždę savo prakilnais tikslais, mes esame nepergalimi, nežiū-rint ar takas mūsų eis per gražias lygumas ar per kalnus ir tankynus. Nakties tamsybės nyksta su pasirodymu saulės. Klaidinga žmonija pabaigoje pripažįsta tiesai augščiausią vietą.

Lai tada Kristaus atėjimas į pasaulį buna mums gyvu pavyzdžiu, kaip mes turime drąsiai eiti prie tų idealų, kuriuos Jis mums nurodė. Kiekvienas apvaikščiojimas ir atminimas užgimi-mo Dievo-Žmogaus edžiose lai būna mūsų sustipri-nimu, mūsų puolandios dvasios sužadiniu, gy-venimo kovoje už tiesą; šioje pakalnėje sun-kybių, skurdo, ore neteisybės dulkių, nemoralis-kumo, dujose materializmo krikščionišku idealu, kurs ten augštai tarp kalnų savo žibintuvą į pasaulį kreipia.

Kaesus.

GARSI BETLIEJAUS NAKTIS.

Zvaigždės mirgsi, žiba, šviečia,
Tarsi aukso lietus lija,
Karalius stebėties kviečia,
Kur Jėzus, Juozap's, Marija.

Aniolai piemenis kelia,
Žodžiais giesmių stebuklingų.

Vargšai bėga į kutele,
Pilni lūkesčių slaptingų.

Kokį džiaugsmą širdis jautė
Tų laimingų prasiokėlių;

Jie tarsi dvasios pagauti
Džiaugėsi Jėzu Kūdikieliu.

Kūdikielį nekaltiausis,
Mūsų laimei čia užgimes,

Būdamas Dievas galingiausias,
Vargai žmogum prisidengęs.

Tu Tėvas vargšų našlaičių,
Liuosotojas prispaustųjų!

Išgriaunki sostą dievaičių —
Septynių griekų didžiųjų.

Vab. Juozas.

Ar nori buti didis?

Skačiau tragingą, įkvepiantį vieno didžio vyro gyvenimą.

Nuveikti jo darbai puošia kelintos jau kartos gyvenimus nuo jo laikų: bet visas jo gyvenimas buvo tai ilga, debesiūta kentėjimo diena.

Tas vyras vadinosi Ludwig van Beethoven. Jis gimė paprastuose nameliuose, Bonn'e, 1770 m. Jo tėvai buvo neturtingi, bet tai maža svar-ba. Daugiausiai prakilnių ir garbingų vyrų tėvai buvo neturtingi.

Tragedija inžengė į Beethoven'o gyvenimą ne iš priežasties jo tėvų neturtingumo, bet, kadangi jie visai nesugebėjo apkalnuoti puikių dvasios do-vanų, kuriomis jų vaikas buvo apdovanotas.

Jo tėvas neturėjo kitokios minties, kaip vien tik išnaudoti muzikalį sūnaus talentą.

Viepuolikties metams sukakus, jis jau ėmė dalyvumą teatro orkestroje ir vilko našta per sun-kią jaunorės jo jėgoms pakelti.

Jo sveikata buvo silpna; niekas nesirado ap-kalnuoti jo genijų; ir pačioje garbėje jo vyrišku-mo, kuomet jis buvo tik-ką bepradėdas atjausti sa-vo galingumą, jo gyvenimą užtemdė neišgydoma liga: jis pradėjo prarasti girdėjimą.

Tik pamastykite!

Muzikas, nuo kurio priklausė puiki balsų har-monija jo pasisekimui — ir kurčias dvidešimt še-tuose metuose!

Neturto prislėgtas, neužjaudamas, apvilts ir išjuoktas nuo savo brolo, kuriam buvo paauka-vęs viską, toji nenusilpninama dvasia dar davė pasauliui muziką, kuri dzingina ir žavi vyrų ir mo-terų širdžių milijonus.

— Aš neturiu, — išsitarė jis vieną kartą, — draugų; aš turiu gyventi vienas. Bet-gi žinan, kad mano širdyje Dievas yra arčiau del manęs, ne-gu del kitų. Aš artinuosi prie Jo be baimės; aš visada į Jį tikejau. Nei-gi rūpinuosi apie mano muziką, kurios joks priešingas likimas nepanai-kins ir kuri paliuosuos tą, kurs suprantą ją iš skurdo, kurs paliečia ir kitus.

O kitą kartą tarė:
— Aš noriu daroditi kad, jeigu kas nors tei-singai ir garbingai veikia, per tą tik veikimą ga-lės pergalėti nelaimės.

Atmenant Beethoven'o gyvenimą, nei vienas žmogus negali skaityti tų jo žodžių, viršui pami-nėtų, kad neatjaustų savo sieloje paguodos ir su-stiprinimo.

Pažymėtina gi, kad istorijos didvyrių gyve-nimo pradžioje visuomet buvo pradėta kentėjime, nedatekluije, o stiprinta per skausmus ir apvyl-imus.

Mes gan tankiai girdžiame apie vyskupas: Valančių, Baroną, kaip garsus mūsų Tėvynės veikėjas. Bet, kad juos tikrai pažinti, įsižiūre-kie ir tēmykie į gilius ruožus jų veiduose.

Didysis Vyntautas, kurs išplatino Lietuvos ru-bežius nuo Baltikos iki Juodųjų jurių, niekad nesi-juokė; niekad nebuvo linksmas; kėlėsi nepaten-kintas; jis visuomet buvo užsiėmęs, mąstantis: net jo gyvenimo užbaiga buvo vien tik kentėjimas.

Buvo tai garsus rašytojas, kurs pasakė: — kas buvo gerai parašyta, tai buvo gerai iškentėta. O kitas sekančiai išsireiškė: — didvyrių gyve-nimai buvo tai ilgo kentėjimo gyvenimai.

Žmogus savo nepasisekime arba apvylime vien tik tuo susiramina, žinodamas, kad kentėjimas ir skausmai ves jį prie pasisekimo, jeigu tik teisin-gai ir ištermiai vykdamas prie tikslo išters iki galui.

Jeigu vykdamas blogai veiksi, tapsi sunaikin-tas. Tad-gi pergalėkie, tuo-gi sustiprinant dva-sią prie augštesnių ir prakilnesnių siekių.

Kristus gi gimė paprasčiausiam kampelyje; kentėjo visą gyvenimą; pagalios pakėlė sunkų Kryžių ir nešė jį ant nuvargintų savo pečių. Net prikaltas ant jo numirė. Tik per Kryžių ir kentė-jimą atpirkio šį pasaulį iš nuodėmių. Buvo gi pa-saulio Išganytojas!

Nebuvo kitokio išėjimo, lengvesnio kelio del Jo didybės ir garbės: ir nebus kitokio del nei vie-no žmogaus!

Ar nori būti didis?
Teisingai ir ištermiai siekkie prie prakilnau-s ir garbingo tikslo!
Ir kentėkie!
Kentėjimas gi yra visuotinis išėjimas ir kelias!
A. Matutis.

Kalėdų DovanoS

"DARBININKAS" Metams.....	\$3.00
Lietuvių Darbininkų Kalendorius Dykai.	
"DARBININKAS" Metams.....	\$3.00
Lietuvių Darbininkų Kalendorius Dykai.	
"DARBININKAS" Metams.....	\$3.00
Lietuvių Darbininkų Kalendorius Dykai.	
"DARBININKAS" Metams.....	\$3.00
Lietuvių Darbininkų Kalendorius Dykai.	
"DARBININKAS" Metams.....	\$3.00
Lietuvių Darbininkų Kalendorius Dykai.	
"DARBININKAS" Metams.....	\$3.00
Lietuvių Darbininkų Kalendorius Dykai.	
"DARBININKAS" Metams.....	\$3.00
Lietuvių Darbininkų Kalendorius Dykai.	
"DARBININKAS" Metams.....	\$3.00
Lietuvių Darbininkų Kalendorius Dykai.	

P. S. Užsienyje, Bostone ir aplinkinėje "DARBININKAS" metams \$4.00.

"DARBININKAS"
242 W. Broadway, South Boston, Mass.

Jaunimo darželis.

PRASCIOKAS KALĖDŲ RYTĄ.

Ramios Kalėdos, ko man bereikia?
Dievas užlaiko sveikus visus.
Nors beralinės duonos suteikia,
Saugo Apveizda mūsų namus.

Darbo ligi socialiai šmet turėjau,
Pelną taipogi metams gan bus.
Dar pasidėti kiek-tiek galėjau,
Bet reikia mokyt rašto vaikus.

Palšė karvutė pieno mums žada;
Paskerdžiau kiaulę — mėšos pilnai...
Tik netingėkim — būsim be bado,
Dėkui Dievuliui — visko socialiai.

Šventos Kalėdos — vargšų linksmybė,
Dievas jų luomą kelia augstyn,
Uždeda jujų čia karalystę,
Šventa Bažnyčia ją pavadin.

Toj karalybėj vargšai didikai,
Vadas jų Kristus vargšas patsai.
Turčiai tik tuomet yr' katalikai,
Jeigu beturtį šelpia noriai

A. Žalvarnis.

KALĖDOS.

Iš visų švenčių labiausia
laukiama Kalėdų šventė. Die-
vo užgimimo ant žemės šventė.
Kalėdų visi laukia, visi jų
trokšta sulaukti. Visi Kalė-
dų sulaukę džiaugiasi.

Kasmet Kalėdos atsikarto-
ja mūsų gyvenime ir kasmet
jos sujudina mus.

Senas, jaunas ir mažas, vi-
si laukia iškilmingų švenčių —
Kalėdų!

Kalėdos mums primena la-
bai augstą ir šventą valandą,
kad tolimoje nuo mūsų žemėje,
Betlėjaus miestelyje, gimė vi-
sų žmonių Išganytojas.

Kalėdos primena mums,
kad per Kalėdas gimė Žvaigž-
dė, šviesa, kurios spinduliai
nušvietė visą pasaulį.

Toji šviesa nušvietė visą
žemę; pasiekė visas tautas. Ir
mūsų tėvynėje Lietuvoje gyve-
na tos šviesos spinduliai.

Taip. Betlėje gimė Jė-
zus, Sūnus Dievo Gyvojo, mes
į Jį tikime. Kalėdos todėl ir
primena mums pirmąjį tikrą
linksma visam pasauliui valan-
dą.

Jėzui, Sūnui Dievo Gyvojo,
Sūnui Marijos gimus, giedojo
dangaus angelai ramybės him-
ną — "Garbė ant augštybių
Dievui, o ant žemės ramybė
geros valios žmonėms!... Gloria
in excelsis Deo!"

Mūsų tėvynėje Lietuvoje,
mūsų broliai, sesutės, tėvu-
čiai, artimesni gentys, abel-
nai visi broliai lietuviai, jau
trojūs Kalėdas leidžia did-
žiausiu vargu ir nelaimiu tva-
ne be šventos ramybės, o tik
tarpe kriokiančių kanuolių,
tarp ugnies kibirkščių, tarp
vino lietaus, ir didžiausio
skurdo.

Kal Viešpatė, nors tuos pri-
glaudė į savo ramybės gyveni-
mą, kurie apleido šį pasaulį.

Broliai ir sesutės, laukda-
mi mes šventų Kalėdų, kol
kas dar laisviau, gyvendami
šioj šalyje, nepamirškime ir
savo viengėnių tarp Europos
liepsnų ežero gyvenančių, ir
badanjančių. Skirkim ir jiems
nuo savęs kiek kuris galėdami
po kelis centus, juos nuo mir-
ties prilaikydami.

J. V. Šešupė.

ISMINTIES IR PROTO PERLAI.

Džiaugsmas.

Džiaugsmas pasauliui yra
labai brangus, už tad retai jis
atsilanko.

Labai mažai žmonių rasime,
kurie tikrai džiaugiasi, ypač
tų, kurie savo nauda džiau-
giasi.

Dažnai džiaugsmas tik pa-
tyti žemę, taip kaip paukštė-
lis pralėkdamas sparnais jurių
vandenį, ir lekia vėl sau to-
liau.

mano tėtukas nebūtų gavęs
"prezentą" Kalėdoms. Gavo jis
daug. Tik ne degtinės bonkų.
— Tai turbūt suvis prasti
"prezentai," — atkirto Ma-
riutė.

— Ne. Klausyk, pasakysiu
ką gavo.

— Klausau. Sakyk.

— Nuo laikraščio išleidojo
gavo puikią knygą "Lietuvos
istorija," kelių dolerių vertą.
Nuo savo draugo Puokščio ga-
vo sudėtą iš 50 knygelių "Na-
minų knygynėlių." O! visokių
gražių skaitymų yra. Nuo sa-
vo pusbrolio Langiaus gavo žo-
dyną \$6.00 vertės. O nuo vie-
tinio klebono didelę knygą
"Gyvenimai šventųjų." Bet

turiu paminėti, kad tie visi tē-
tuko prieteliai neužmiršo ir ma-
nės. Aš dovanų taip pat
gavau apie 40 knygelių visokio
turinio... Na, ką ar ne puik-
ios dovanos! Beje, užmir-
šau dar pasakyti, kad jaunasis
kunigėlis tėtukui dovanavo
puikų kalendorių, kuriame y-
ra labai gražių pasiskaitymų.

— Tai, kas iš tų knygų, —
sumurmėjo Mariutė.

— Žinoma, kas ką myli, tas
tą mėgsta. Aš nebranginu tiek
kitų dovanų, kaip knygeles; tos
pačios nuomonės ir visi mūsų
namiškiai yra. Knyga ilgiau-
sia mintyje užsilaiko ir dau-
giausia iš knygų galima pasi-
naudoti, negu iš kitų dovanų,
nors jos būtų ir brangesnės.
Žiūrėkit, jūsų dovanos, ta dau-

gybė degtinės butelių, kas gi
iš jų? —
Išgersite, girti pakvailiosite,
o užsigėrę kvaili ir arti prie
muštinų; na, o pagiriot, tai
kelias dienas pagiriosite. Vis-
gi tokis perleidimas švenčių
nėra patogus ir geras.

J. V. Šešupė.

KATINAS IR ŽVIRBLIS.

Kartą žvirblis atlėkęs į vie-
no ūkininko miežieną, ramiai
rankiojo grūdėlius. Nelaimė at-
nešė čia katina; jis iš pasulų
pristatė prie žvirblio ir pa-
gavęs jį už apykaklės, nešėsi į
šalį suėsti.

Žvirblis matydamas, kad čia
nėra šposų, mirtis jam akyse,
sumanė dar šiaip-taip gelbėtis,
ir prabilo į katina:

— Žinai ką, katinėli, tu esi
gražus-ponaitis, bet ne poniš-
kai pasielgei.

— Kaip tai? — paklausė ka-
tinas.

— Nei vienas ponas pusry-
čių nevalgo nesiprausęs bur-
nos. Tu turbūt pamiršai.

— Gerai, nusiprausiu ir aš.

— Sugėdintas katinas, paside-
da žvirblį ant žemės, ir pradė-
da su koja prausti sau burną.

Žvirbliui to tik ir reikėjo.

Purpt ir nulėkė.

Katinas labai supykto, ir pri-
žadėjo visumet pirma pusry-
čius atlaikyti, o paskui praus-
ties. Taip jis ir po šiai dienai
daro.

Pr.

KALĖDOS.

Jau šventos atėjo Kalėdos, —
Tad džiaugimės didi-maži!
Vargus užmirškime ir bėdas,
Užtraukime giesmės visi!

Štai užgimė Jėzus mieliasias,
Globėjas žmonių prispaustų, —
Tvirtelį, kaip vargšas didžiausias,
Ant šieno tarpe gyvulių.

Vienok Jam užgimus kas daros?
Žvaigždė štai nušvinta augštai,
Dangaus va, atsidaro Dvaras,
Ir angelų gieda pulkai.

Ir džiaugsmas gi dvasių šventųjų!
"Augštybėje Dievui garbė!"
Kaip griausmas smarkiausias taip jų,
Tai skamba linksmybės giesmė.

Ir piemenys bėga išgirde,
Ir Viešpačiui neša aukas...
Aukokim ir mes savo širdį,
Ir neškim karštas Jam dėkas.

S. T.

MŪSŲ ŠALIS.

Jonuko prakalba.

Mūsų šalis Lietuva! Ten ma-
lonus mums kiekvienas kampe-
lis, paženklinas mūsų bočių
krauju, kurie per ilgus amžius
liejo kraują už liuosybę.

Ten ilsi kapuose mūsų tė-
vučiai, bočiai, gentys ir arti-
miausi broliai ir seserys; kiek-
vieno traukia širdį ten.

Ten miškai ir girios, tarsi
mūsų kalba šlama.

Ten vėjas malonus gaivina
Lietuvos žemelę.

Ten paukščiai ir paukštyčiai
čiulba įvairiais balsais links-
mindami Lietuvos šalį.

Ten saulutė tarsi šiltesnė,
tarpiau gaivina visus anga-
lius.

Ten žmonės meilūs, gailės-
tingi, dori, stiprūs, ir naršūs:
o jie, tai mūsų broliai! Jie vi-
sados lietuviškai kalba ir sa-
vo prigimtą kalbą myli.

O šalis Lietuva, tai mūsų
tėvynė!

Kas gal būtų meiliau, po Su-
tvertojum, jei ne žmonės mū-
siškiai, ir mūsų tėvynė Lietu-
va, ir ta gražiausia prigimta
lietuviška kalba!.

Lietuva ant visados! —
Ją neapleisiu niekad.

KAIP-GI NEVERKSI.

Mama. Vaikeli mano bran-
gus, ko tu taip galiai verk?!

Valkas. Kaip-gi neverksi,
mamyte, mūsų mokytojas la-
bai sirgo ir visai buvo menku-
tis...

Mama. O kas dabar atsitiko,
ar jau numirė?

Valkas. Ne, mamyte. Kad
tai būtų numiręs, bet jau pa-
sitaisė, ir vėl svos į kelnaites.

NAUDINGI PATARIMAI.

— Kada lija, lišk pastogėn
arba pasimk lietsargį, (para-
soną) išsisangosi nuo lietaus.

— Kada vėjas pučia, laikyk
gerai mužiką, kad nenumestų,
nes liksi vienplaukis.

— Kada šalta ir šurpas kra-
to, apsiivilk su kailiniais, ar-
ba lišk po patalais.

— Kada šilta, ir visur tvan-
kas, pasieškojęs ledą atsi-
sėsk.

— Kada temsta, atsimink
kad reikia žiburio, ir užsižieb
lėmpą.

— Dieną, kada šviesu, užge-
sink lėmpą, nes žmonės tave
pajuoks, kad ant tuščio eikvo-
ji savo naudą.

Prietelis.

SENOVĖS LIETUVIŲ MALDA.

Ak didis perkūnė!
Tu būdamas augštai,
Kas dedas ant žemės,
Tu viską matai.

Atskrisk į Tėvynę,
Paliepi upeliams,
Kad jie išlietų
Viršumi krantelių

Ir kad nuskandytų
Ziauruosius siaubūnus,
Kurie naiko šalį,
Ir tėvynės sūnus.

Užjauškite našlaičių
Gyvata vargus,
Neleisk išalkvoti
Mūs žemę derlingą.

J. S.

Kalėdinės dovanos.

CHICAGOJE NERAMU.

Kada Rytinių valstijų lietu-
viai doleriais užskambino de-
mokratinei Lietuvos Respubli-
kai maršą, tai Chicago centras — Sv. Jurgio parapija —
nubalsavo neatsilikti.

Sv. Jurgio parapijoje veikia
darbštus Tautos Fondo 32 sky-
rius, kuris daugiau už kitus
Chicago skyrius šiemet aukų
surinko: virš \$1.500.00. Sma-
gu čia pastebėti, kad ponis A.
Nausėdienė daug rūpesčio ir
darbo 32 skyriaus veikimam
indeba. Dabar ji, prisijusda-
ma čekį ant \$118.00, sako:

"Dar ne viskas! Sujudės dar
draugijos, bus dar bent kelia-
tas šimtinis..." Labai malonu
tokius pranešimus skaityti, o
dar maloniau čekius gauti.

Minėtą čekį ant \$118.00 štai
kas sudėjo 32 skyriaus prakal-
bose, gruodžio 2 d.:

1) Kun. Fab. Kemėšis	\$5.00
2) Inž. M. Žalodokas	5.00
3) Ant. Nausėdienė	5.00
4) Pranė Vaitkaitė	5.00
5) Myk. Kriauciūnas	5.00
6) Juozas Mikšys	5.00
7) Ona Karpavičienė	5.00
8) Ona Savickaitė	5.00
9) Dom. Pušinskis	4.00
10) Mar. Gaidauskienė	3.00
11) Petras Ziaubra	3.00
12) Magd. Duobutė	2.00
13) M. Gedvilienė	1.00
14) Ona Paulikienė	1.00
15) St. Kazakevičė	1.00
16) Ant. Mikinas	1.00

Viso

\$56.00
Sv. Jurgio parapijos Federaci-
jos Komitetas suaukavo:

1) Kun. Ig. Albavičius	5.00
2) Kun. Jer. Vaičiūnas	5.00
3) Jurgis Zakas	1.00
4) A. Nausėdienė	1.00
5) Jurgis Petkus	1.00
6) J. Leščanskas	1.00
7) Juozas Garuckas	1.00
8) A. Gilienė	1.00
9) Kazys Buras	1.00
10) Leonardas Šimutis	1.00
11) P. Česnakaitė	1.00
12) E. Urbaičiūtė	1.00
13) P. Preikšaitė	1.00
14) J. Tumasonis	1.00
15) Dom. Adomaičiūtė	1.00
16) S. Mileriūtė	1.00
17) V. Petrasukas	1.00
18) Petr. Freitkaitė	1.00
19) Al. Budreckis	1.00
20) Ona Balsaitė	1.00
21) C. Dargaitė	1.00
22) Kun. F. Kemėšis	1.00

Viso

\$30.00
Tai Sv. Jurgio par. Federaci-
jos Komitetas Chicagoje sukir-
to tokį pat Komitetą Bostone.

Bet kas sukirts kitas Bostono
draugas: darbininkų, moterų
ir vyžių kuopas?

Piln. Blaivininkų 27 kp.
(taip pat Sv. Jurgio parapijoje,
Chicagoje) iš kasos paklojo
\$10.00. 32 skyrius visokių au-
kų sunėšė \$22.00. Taip ir su-
silipdė čekis \$118.00 vertės.

Pirmiau Kalėdinių dovanų 32
skyrius prisuntė \$25.00, tad
su daabrinėmis susidaro \$143.

Tai tik vieno 32 skyriaus iš Sv.
Jurgio parapijos dovanai!

O kur dar visa Chicago?

Eina neaiškus gandas, kad
39 skyrius Sv. Kryžiaus parap.,
rengiasi prie didelio žygio. O
oficialio patvirtinimo dar ne-
gavom, tad nieko išanksto ne-
galima spėti, tik tiek yra ži-
noma, kad Sv. Kryžiaus para-
pijoje yra daug gerų žmonių ir
jei jie pasirįžtų Sv. Jurgio pa-
rapiją sukirti, tai ir galėtų,
bet reiktų išsiuosus padirbė-
ti.

Tuomtarpu iš kitų Chicago
parapijų ar skyrių jokių žinių
negavome. Nežinau, kas ten
dedasi. Tad su nekantrumu ir
iš ten lauksime ir malonių ži-
nelių, ir čekių...

Dirbkite, vyrai! Jūsų darbu
Lietuva laukia!

NEW YORK.

Nežinia kodėl: ar delto, kad
New Yorko lietuviai labai pla-
čiai ir retai po didžiausią Ame-
rikos miestą išbarstyti, ar del-
didelio šalčio, kuris netik au-
sis, bet ir kišenius dažnai su-
šaldo, į salę susirinko tik 23

žmonės. Nedaug, bet geri.

Tik 23 sudėjo \$52.00 ir dar su-
tvėrė 98-tą Tautos Fondo sky-
rių. Tokie lietuviai tai tikras
Lietuvai džiaugsmas! Iš 23
net 16 tapo Tautos Fondo na-
riais. Štai jų aukos:

1) Petronėlė Žukienė	auko-
jo \$10.00 ir liko naujo skyriaus	
įdininke. Tai didžiai veikli	
ir pasižventusi lietuvaitė. Lie-	
tuvai daug tokių reikia.	
2) Jurgis Bartaišius, skyriaus	
pirmininkas	5.00
3) Juozas Gudžis, sky-	
riaus raštininkas	5.00

Nariai:

4) Kun. J. Šeštokas	\$5.00
5) Petras Janauskis	5.00
6) Efr. Šukitė	5.00
7) Ona Snuzinkienė	5.00
8) Juoz. Simonavičius	1.00
9) Juozas Navikas	1.00
10) V. Žilienė	1.00
11) P. Matusas	1.00
12) J. Braškys	1.00
13) P. Puodžiūnas	1.00
14) A. Kaulius	1.00
15) J. Urbonas	1.00
16) P. Lekis	1.00

Viso

\$49.00

Smulkių aukų

\$3.00

Tad išviso inplaukė \$52.00.

BROOKLYNE.

Dar bus prakalbos gruodžio
16 d., nedėlio, 7.30 val. vaka-
re, Pan. Sv. Apreiškimo parap.

salėje. Prie \$199 pirmiau Bro-
oklyne surinktų dar gerokas
pluoštas prisidės.

BOSTONAS NESNAUDZIA.

P-as J. E. Karosas tik ką
prisuntė žinią, kur trumpai
pasakytą, kad Bostono draugi-
jų baigia \$400.00 krauti. Tai
tik pradžia esanti. Būsią ten
net dvejų prakalbos. Draugi-
jų savo aukomis nustebinsią
visą Ameriką.

Žinant bostoniečių darbštū-
mą, uolumą, pasižventimą ir
ištvėrmę, nėra reikalo ir ste-
bėtis. Jie tokie patrijotai,
kad savo liekamą uždarbį pa-
sirengę per pusę su Numylėta
Lietuva pasidalinti. Jei visi
lietuviai taip apsišvietė būtų,
nenusigastume nei vokiečių
"kultūros".

Jau esame tikri, kad Bosto-
no lietuviai Kalėdinių dovanų
\$1.000.00 lengvai ant Lietuvos
aukuro padės. O gal ir dau-
giau!.

Pirmiau buvo paskelbta \$1-
120.00.

Per savaitę inplaukė 170 do-
lerių.

Viso iki gruodžio 10 d. Kalė-
dinių dovanų suplaukė \$1.290-
00.

Šią skaitlinę prieš akis tu-
rint, galima spėti, kad visi
Amerikos lietuviai lengvai
Kalėdų fondan sukrautų \$10-
000.00, jeigu taip pasižvestų,
kaip ligšiol aukavusieji pasi-
žventė.

Tad laukiame visų lietuvių
kolonijų pasižventimą pa-
rodysiant.

Reikia sukrusti draugijoms
kuopoms, pavieniams. Kalėdos
jau nebetoli. Reikia skubinti-
ties. Kalkime geležį, kol ji
karšta. Dėkime Lietuvai au-
kas, kol ji reikalauja. Auko-
kime greit, nelaukime, nes tau-
dos priešai Lietuvoje kasdien
šventvagystę pildo. Skubinkim
Tėvynę liuosuoti, nes ji laisvės
trokšta.

K. Pakštas, T. Fondo sekr.
456 Grand Street,
Brooklyn, N. Y.

TAUTOS F. AUKOS.

Chicago, Ill.

Pas ponus Gedvilus, 733 W.
19-th St., apsilankė garmys ir
padovanojo dukterį: Adolfina-
Nataliją. Iš tos priežasties
lapkričio 29 d. buvo lankstmos
krikštynos ir susirinkę svečiai
už garmio dovaną sudėjo dova-
nų nukentėjusiems del karės į
Tautos Fondą.

Po \$1.00 aukavo šie: V.
Stulpinas, S. Dirmaitis, J. Dir-
maitienė, P. Tubutis, A. Sro-
gienė, A. Gedvilas ir Gedvilie-
nė, T. Narmavičiūtė, P. Milei-
čiūtė, P. Buivydiūtė, J. Ves-

fenderienė, A. Budreckienė ir
50c. Pranas Jokas.

Viso-labo Tautos Fondas ga-
vo \$11.50.

Pas Jurgį ir Katriną Pilipo-
nius ir-gi atsilankė garmys ir
paliko tvirtą sūnų — Feliksą.
Iš tos linksmybės svečiai surin-
ko Tautos Fondan \$8.50 aukų.
\$1.00 aukavo Br. Kučinskas.

Po 50c. aukavo: M. Piliponis,
S. Piliponis, J. Piliponis, E.
Beibokietė, U. Višniauskienė,
M. Piliponis, S. Rudelis,

Vietinės žinios

LDS. 1-os kuopos mėnesinis susirinkimas įvyks nedėlioje, gruodžio 23 d. šv. Petro parapijos salėje tuojaus po pamaldų 1 val. Visi nariai malonėkit prisibūti į šį susirinkimą, nes bus svarbių reikalų apsvaistytai. Taipgi bus rinkiami naujos kuopos valdybos atstovams 1918 metams. Meldžiame ir naujų narių atvesti prisirašyti.

Valdyba.

Lietuvos Vyčių 17 kuopos susirinkimas bus gruodžio 23 dieną 3 val. po pietų šv. Petro parapijos salėje tuojaus po pamaldų 1 val. Visi nariai malonėkit prisibūti į šį susirinkimą, nes bus svarbių reikalų apsvaistytai. Taipgi bus rinkiami naujos kuopos valdybos atstovams 1918 metams. Meldžiame ir naujų narių atvesti prisirašyti.

L. Vyčių 17 kuopos pirm. Ant. Bendoraitis.

NAUJAS SUMANYMAS.

Gruodžio 16 dieną įvyko gražus ir prakilnus keletas So. Bostono geros širdies merginų pasitarimas ir nutarė sudėti šv. Kazimiero lietuvių vienuolynui Chicagoje kalėdinių dovanų. Tą pat vakarą sudėjo virš \$20.00.

Kas atjaucia tam prakilniam darbiui, lai su savo aukomis pasiskubina ir paremia mūsų lietuvių seseris, kurios su tokiu pasižymėjimu ir uolumu mokina vaikučius.

Mes visi žinome, kad mūsų pinigai bus kuotinkamiausia sunaudoti, taipgi suprantame, kad vienuolyno užlaikymui reikia nemažai kapitalo. Todėl ir remkime tą prakilnų seserų darbą savo aukomis.

Mes nesigalime kitiems reikams, tai kiek galėdami duokime mūsų brangiajam įstaigai — vienuolynui.

Nauda diški ir apie tai nereikia kalbėti.

Aukams manome vienuolynui siųsti dar prieš Naujus Metus. Suskubkite!

Ona Meškauskaitė.

Red. prierašas. Sumanytas So. Bostono lietuvių visais atžvilgiais geras ir naudingas. Šv. Kazimiero vienuolyną turime visi remti. Pašalpa ten visuomet yra reikalinga. Keletą centų, o kad ir dolerių vieną sykį ir metus jų nesunku bus ir šiam prakilniam darbiui paaukoti. Tai-gi ir meldžiame visus šį lietuvių gražų sumanyimą paremti. Aukus tam tikslui priima ir "Darbininko" redakcija.

Papirko. Gruodžio 8, puikų mūrinį namą prie Third St., So. Boston, ponai Jonas ir Mary Dilis nuo Catherine Liaudansky per Lithuanian Agency, A. Ivaszkeviciaus ofisą, 315 Broadway, So. Boston.

Papirko. Gruodžio 14, puikų medinius namus Dorchesterlyje poni Annie Jakštis nuo Carl A. Adel per Lithuanian Agency, A. Ivaszkeviciaus ofisą, 315 Broadway, So. Boston, Mass.

Kiekvienas nuo 21 iki 31 metų pilietis ar ne pilietis turės išpildyti blanką, kurią gaus iš vietinių board'ų.

Daugumas lietuvių gavę tokią blanką nežino nei ką daryti, vaikščioja pas advokatus ieškodami patarimo ir kartais už tokius patarimus, kaip girdejojame gana sūriai užmoka.

Mes patartume, kaip tik gaunant tokią blanką "Questionnaire" eiti į Municipal Building ant Broadway išpildyti.

So. Bostone ir kitur susidarius kuopelės advokatų, kurie duoda patarimus ir išpildo blankus dykai.

Jeigu negali sukalbėti angliškai, ten yra vertėklėjas arba galite rašyti savo

draugą, kuris sukalba angliškai.

Nesiduok save išnaudoti visokiems agentams.

Teisingiausia ir geriausia gali būti išpildytos, tik Municipal Building'e, nes tie advokatai paklausė prezidento Wilsono atsisakymo ir patarė naujiesiems dykai.

Jeigu negausi blankos, tai nueik į tą vietą ir prašyk, kad duotų, nes praėjus laikui, kad neturėtumėte kokių nesmagumų.

CHELSEA, MASS.

Aukotojai nukentėjusiems nuo karės lietuviams ir Lietuvos Respublikos reikalams per Tautos Fondą, kuriuos surinko laike prakalbų Lietuvos Sūnų ir Dukterų Draugijos gruodžio 16 d.

Po \$1.00 aukavo šios ypatos: A. Novosiūnas, J. Miglinienė, M. Barišauskiūtė, O. Lukošienė, V. Kirmilevičius, Z. Kirmilevičienė, I. Lukošienė, S. Pučeta, V. Grigas ir J. Triuko.

Smulkių aukų \$5.80. Išviso surinkta \$15.80.

Pinigus priėmė pasiuntinui Tautos Fondo sekretoriui A. F. Kneizis.

Reikia pažymėti, kad prakalboms visai nebuvo rengtos tam tikslui, o tik išplatinti katalikiškos spaudos ir gavimui naujų narių draugijai.

Tose prakalbose parduota gaa daug literatūros.

Kalbėjo gėrb. kun. Pr. Juškaitis, pp. Pr. Strakauskas "Tautos Rytas" Adm. ir A. F. Kneizis "Darbininko" Adm.

Pamarginimui prakalbų buvo deklemacijų, kurias išpildė So. Bostono jaunos panelės D. Kiburiūtė ir A. Zenevičienė ir jaunas ponaitis Antanėlis.

Programą vedė draugijos pirmininkas.

Platinime katalikiškos spaudos daugiausia pasižymėjo vietinis p. Lukoševičius. Publikos buvo apie 100.

Kas.

PETERS BOSTONO MAJORAS.

Gruodžio 18 d. Bostono piliečiai išsirinko majoru Andrew J. Peters, tas pat, kuris garsinosi "Darbininke". Jisai gavo balsų 37.924. Dabartinis majoras James M. Curley gavo 28.850, James A. Gallivan 19.415, Peter F. Tague 1.694, James Oneal (socialistų kandidatas) 345. Peters nesirėmė jokia partija.

Už salinių uždarymą balsų buvo 30.775, prieš 54.260. Reikiama didžiama balsavo už salinius.

NEBŪKITE BE DIEVO PYRAGO.

So. Bostono lietuviai nepriėjo apseiti Kūčiose be aploktų. Ponas M. Karbauskas lietuvių vargoninkas šiemet jų apšėiai turi. Jei jis pas jus neatsilankė su Dievo pyragu, tai atsilankykite pas jį po No. 52 G St. ir gausite aploktų, kiek norėsite.

W.S.S.

WAR SAVINGS STAMPS
Issued By The
UNITED STATES
GOVERNMENT.

Nuo gruodžio 3 d. š. m. Suv. Valstijų valdžia parduos pėdas per pačias ir bankas Taupymo karės stapes. Visi jų gali pirkintis. Koks išrokavimas pirkintis? Toks, kad gerai ir saugiai investysi pinigus. Už jas gaus kiekvienas grynais pinigais sausio 1, 1923. Jei dabar nusipirksi už \$4.12, tai gausi po minėtos datos \$5, jei dabar nusipirksi už \$82.40, gausi \$100. Po Naujų Metų kas mėnuo vis vienu centu bus brangiau.

Jų galima pirkintis "Darbininko" ofise.

Karė ir taika.

NEŽINIA, KURIE KILA.

True translation filed with the postmaster at Boston, Mass. on Dec. 19, 1917 as required by the act of October 6, 1917.

Ivairios žinios tebeina iš Rusijos apie tai, kuri pusė — revoliucionierių ar kontrevoliucionierių kila kovoje už viršenybę. Iš tų įvairių įvairiausių žinių ir negalima numanyti kuriai pusei geriau sekasi kilti augstyn.

Tuo tarpu pradinės taikos derybos tarpe bolševikų ir teutonų delegatų tęsiasi Lietuviškoje Brastoje. Tikros derybos, kuriomis būtų įvykinta taika, po kurios Rusijos kariuomenės pasitrauktų iš kariu fronto, prasidės kaip spėjama ateinantį utarninką.

Bolševikai nuolaidūs teutonams.

Vokietijos ir Austrijos užsienio reikalų ministrai, abu guduris politikieriai, pyška į Lietuviską Brastą dalyvauti derybose. Abi pusi išmėgins savo debatoriškus gabumus. Šiaip tai jau pripažįstama, jog teutonų atstovai neturės vargo derybose su tokiomis asmenimis, kaip kad bolševikai yra.

Karės frontose nieko ypatingo nesideda išskiriant tik šiaurinę Italiją, kur smarkūs susikirtimai eina. Francijoje ir Belgijoje mūšius pertraukė dideli pustymai ir šiaip blogos oras. Eina ten tik smulkūs būrių, žvalgų susikirtimai ir artilerijos veikimai.

Italų fronte apie Lolarolo kalną austro-vokiečiai vėl parė smarkų ofensyvą. Išstatė didžias spēkas prieš italus su atakliausiu užsispyrimu atakuoja italus, nežūrint ir savo nuostolius. Iš Rymo pranešama, jog paskučiausiose atakose vokiečiai atmušti.

GIRTAM BIZIUI PEILIS PO KAKLU.

Suv. Valst. kongresas tik ką perleido rezoliucijas, reikalaujančias pasmaugti girtą biznį Suvienytose Valstijose.

Atstovų rume už svaigalų biznio panaikinimą balsų buvo 282 prieš 128. Senate už panaikinimą girtos biznio balsavo

48, prieš 8. Reikiama abiejose rumuose milžiniška didžiama balsų kritė už panaikinimą girtos biznio visose Suvienytose Valstijose. Būtų uždrausta dirbti, pardavinėti ir įgabenti svaigalus į Suvienytas Valstijas.

Bet čia dar ne pilnas smugis girtam bizniui. Tos rezoliucijos eis į visų valstijų legislaturas ir ten jos turi būti perbalsuotos. Dabar visose valstijose užvirs sausųjų ir šlapiųjų kova.

CLEVELAND, OCTO.

Atsisveikino.

Nedėlioje gruodžio 9 d. šv. Jurgio Giedorių Dr-jos Choras laikė ekstra susirinkimą, nes įvyko permaina vargonininko šv. Jurgio parap. Buves varg. p. A. Z. Visminas gražiai atsisveikino su choru. Podraug naujam vargonininkui p. V. A. Greičiui linkėjo kogeriausios kloties.

Taipgi p. Greičius matydamas p. Vismino priėjimą labai maloniai dėkojo p. Visminui už jo gerą širdį ir vėlimą. Choristai išleidami p. Visminą, mieliai sutiko naują p. Greičių. P. Visminas išvažiavo į Worcesterį, Mass.

Linkėtina naujoje kolonijoje taip pat nenuilstantiai pasidaruoti dailės šakoje o ypač prie Vyčių.

Matas.

NEUŽMIRŠKIT KAREIVIŲ.

Geriausią dovaną kareiviams, tai Lietuvių Darbininkų KALENDORIUS ir laikraštis "Darbininkas".

Geriausią vietą pirkimui pas K. K. ŽEMAITĮ.

As užlaikau puikią krautvę aukšnių ir paukuotų daiktų, kaip tai: laikrodžių, laikrodėlių, žiedų vyriškių moteriškių ir šliubinių. Taipgi daugybę kitų tavyrų deimantinių žiedų ir tt. Kas pas mane perka, tai visuomet būna pilnai užganėdintas. Savo tavyrą ir darbą as visuomet garantuoju. Taisan laikrodžius, didelius ir mažus laikrodėlius ir jewelry.

K. K. ŽEMAITIS, 677 N. Main St. Montello, Mass.

NAUJŲ METŲ SULAUKTUVIŲ VAKARIENĖ.
Rengia Lietuvos Vyčių 17 kuopa gruodžio 31 dieną šv. Petro parapijos svetainėje. Pradžia 7:30 val. vakare.

PROGRAMAS.

Be skanių valgių ir minkštų gėrimų vakariene dar pamargins sekanti įvairumai:

Lietuvos Vyčių 18 kuopos choras iš Cambridge, Mass. dainis; vadovauja chorui p. Jokūbas Varaitis.

Šv. Petro parapijos choro dainos; vadovauja p. M. Karbauskas.

So. Bostono solistės ir solistai išpildys keletą skambių dainelių. Jų tarpe bus p-lės S. Motiejūnaitė ir A. Narinkevičiūtė, p. J. Varaitis ir kareivis D. Antanavičius iš Camp Devens. "Socialistų diskusijos" — smagus ir juokingas veiklas iš "Zvirblis". Išpildys gabūs lošėjai.

P-no Juozo Strakausko orkestra griežs maršus ir būbnu svečius sveikins.

Svečių prakalbos ir toastai.

Vakarieneje tikimos turėti daug lietuvių kareivių, kurių tarpe bus ir Juozas B. Šalimas.

Vakaro ir vakarienės vedėjas p. J. E. Karosas.

Tiketetai: porai \$1.50, vyrams \$1.00, moterims ir merginoms 75c.

Kviečia RENGĖJAI.

Klausyk ką Kalėdudiedukas sako?

Jis sako, kad: GERIAUSIA DOVANA ANT KALĖDŲ, TAI LAIKRASTIS "DARBININKAS" ir L. D. KALENDORIUS 1918 m. DYKAI.

Prisiųsk \$3.00 ir gausi laikraštį "Darbininką" 3 sykius į savaitę per visus metus, o L. D. Kalendorių 1918 m. dykai.

Atsimink, kad Jūsų draugas arba draugė gavus (es) tokią didelę dovaną džiaugsis per visus metus.

Išpilk Money Orderį šiandieną ir tuojaus siųsk šiuo adresu:

P. S. Bostone ir apilinkėje \$4.00; užrubežyje \$4.25.

"Darbininkas"

242 W. BROADWAY, SO. BOSTON, MASS.

SVARBIOS PRAKALBOS

Rengia L. Vyčių 2 kuopa

SUBATOJE.

Gruodžio-Dec. 22 d. 1917, šv. Baltramiejaus svetainėje, 387 Lisbon St., Lewiston, Me. Prasidės 7:30 val. vakare.

Kalbės garsus kalbėtojas gėrb. K. Pakštas.

Įžanga dykai.

Kviečia Komitetą.

GERIAUSIOS

PUKIAUSIOS PRAKALBOS

S. L. R. K. A. 21 kuopos

Bus nedėlios vakare, Gruodžio 23 d. 1917 m.

šv. Petro Lietuvių Bažnytinėje Svetainėje, Fifth St., So. Boston, Mass.

Prasidės 7 val. vakare. Prakalbų Rengėjai.

LIETUVOS RESPUBLIKA

Susidedanti iš

Kauno, Vilniaus, Suvalkų gubernijų ir Mažosios Lietuvos!

Kaip atgaivinti Lietuvą ir sugrąžinti jai laisvę, apie tai ką ir grįžima laisvon Lietuvon išgirsite

kurios bus

Gruodžio 23 d. 1917 m.

NEDELIOJE, 7 val. vakare, EAGLES HALL,

Broadway St. Lawrence, Mass. (Netoli Bradford St.)

Bus iš Brooklyn'o Kalbėtojas.

Dainuos šv. Cicilijos choras po vadovystę p. A. Grigoraitis.

Skambins piano solo p. A. Grigoraitis. Bus daugybė ir kitokių pamarginimų.

Kviečiame visus! ĮŽANGA visiems dovanai.

DIDŽIAUSIAS KONCERTAS!

Rengia

šv. Jurgio parapijos

Bažnytinis choras.

Dalis pelno eis Bažnyčios naudai.

Bus NEDELIOJE,

Gruodžio-Dec. 20, 1917 m.

šv. Jurgio parap. Svetainėje, So. Park Ave., Bridgeport, Ct.

Pirmą syk stato scenoje muzikališką veiklą "operetę"

"ADOMAS IR JIEVA."

Apart to bus sulošta graži komedijėle "Daina be galo" ir daugybė naujų dainelių su dainuos. Programos susidės labai įvairus. Dainuos solo gabūs solistai ir pasižymėjusios deklamatorkos.

Lietuviai ir lietuvaitės, visi nepraleiskite progos, ateikite visi.

Prasidės 7:30 val. vakare.

ĮŽANGA: pirmosė sėdynėse 75c., antrosė 50c., paskutinėse 35c.; vaikams 15c.

Visus širdingai kviečiame atsilankyti.

Komitetą.

P. S. Pirmas linksmas balius bus šv. Jurgio parapijos choro, subatoje, gruodžio-Dec. 29, 1917 m. parap. svetainėje. Įžanga 25 c.

AR TURI SAVO DIDELĮ PAVEIKSLĄ?

Jei dar ne, tai kogerčiausia atėik ir nusitauk pusę tuzino kabinėt ir gausi vieng didelį artistiškal padarytą paveikslą visai dovanai Kalėdoms pas:

J. J. DRIZĄ, 500 So. 2nd St., Philadelphia, Pa.

PASILIUOSAVIMUI NUO KARES.

Aplikacijos "Questionnaires" išpildome atsakant ir nebrangiai su Natarijose patalindimui. Ofiso valandos nuo 9 val. ryto iki 9 val. vakaro.

LITHUANIAN AGENCY

A. Ivaszkevic

315 Broadway, So. Boston, Mass.

NUSIPIRK MOSTIES

TAI BUSI GRAZUS! Ją išdirba

Mentholatum Co. Prieš elisiant gult

ištepki veidą mošėia per kelis vakarus, o padarys veidą tyru ir skaisčiu baltu. Toji mostis išima plėmus

randonus, juodus arba šlakis ir prailina viskuos epogus nuo veido. Kalna defektus 50c. ir \$1.00. Pinigus gali

siųst ir stampoma.

J. RIMKUS,

P. O. Box 36, Holbrook, Mass.

SIMON F. PAUXTIS

Attorney-at-law

LIETUVIS ADVOKATAS

Pabaigęs mokslo Pensilvanijos universitete.

Užsiima vargmu proų visuose teismuose.

922 Land Title Building, Broad & Chestnut St.

BELL PHONE: — Spruce 2290.

Offiso — Tlaga 4442 J.

Namų — Tlaga 4442 J.

1212 W. ERIE AVE.

PHILADELPHIA, PA.

Ofiso valandos: Rytis iki 9 val.

Popietį iki 3 vakarais iki 9

536 Broadway, So. Boston.

TĖMYKITE!

Reikalinga vyrų ir merginų mokinies barberio amato. Darbą gausi visados. Klausk informacijų:

J. ŠMULKŠTIS,

Globe Barber School

439 — 3rd Avenue, Pittsburgh, Pa.

PIRK RAKANDUS PAS

RICHMOND'S

Sutaupysi pinigų.

Rakandai pirmos rūšies ir kainos labai žemos.

Frank R. Richmond,

374-378 Broadway, So. Boston

Central Spa.

Broadway, So. Boston, Mass.

Kampus Dorchester Street.

Geriausią vietą, kur gali ma gauti įvairių rusių SAL DAINIŲ, SALTAKOŠES (ice-cream), SODA ir CIGARŲ.

Taipgi įvairių FRUKTŲ-VAISIŲ.

Prielankus patarnavimas

Tel. So. Boston 21032

Dr. Ignatas Stankus

1210 S. Broad St., Philadelphia, Pa.

Physician and Surgeon (lietuvis gydytojas ir chirurgas pabaigęs Indijos Universitetą) Gydo visokias ligas vyrų, moterų ir vaikų. Daro operacijas.

Ofiso valandos: 9-11 rito, 2-4 po pietų, 7-9 vakaro. Nedėliomis: 9-11 rito 1-4 po pietų.

Dr. Ignatas Stankus

Physician and Surgeon (lietuvis gydytojas ir chirurgas pabaigęs Indijos Universitetą) Gydo visokias ligas vyrų, moterų ir vaikų. Daro operacijas.

Ofiso valandos: 9-11 rito, 2-4 po pietų, 7-9 vakaro. Nedėliomis: 9-11 rito 1-4 po pietų.

Dr. Ignatas Stankus